

ігор гаврилюк

в очікуванні смайла
(пиСучі діти)

ігор гаврилюк

В очікуванні смайла
(пиСучі діти)

«Писаний Камінь»

Косів

2015

**ББК 84.4 (4УКР)
Г 12**

Ігор ГАВРИЛЮК
Г 12 В ОЧІКУВАННІ СМАЙЛА. (пиСучі діти)/ **ІГОР**
ГАВРИЛЮК – Косів: «Писаний Камінь» 2015 – 196 с.

ISBN 978-966-181-002-9

© Ігор Гаврилюк, 2015
© Видавництво
«Писаний Камінь», 2015

ЩОСЬ НА КШТАЛТ ДОВЖЕЛЕЗНОЇ АВТОРСЬКОЇ ПЕРЕДМОВИ

Перед Вами збірка, що складається з невеличкого твору “оверкова сім'я”, випадково пропущеного у попередній книжці “вербові тріолети”, чотирьох чималеньких пародійних розділів, двох “прикладних” творів, знання яких дозволить зберегти життя не одному мандрівнику та двох жартівливих пісень, які раджу заспівати на ювілейному вечорі...

А надихнуло мене на написання цієї збірки багаторічне знайомство (в інтернеті та в книжках) з текстами пісень і прослуховування в далеких горах на хвилях радіо “промінь” пісень з серії “вища проба”.

І як не прикро це визнавати, мушу сказати: професійним поетам (а в Україні чудових поетів не бракувало і не бракує) до новоспечених самодіяльних поетів далі, ніж Україні до Європи чи з Карпат до Києва навкарачки!

Наведу лише кілька витягів з авторських пісень співаків:

“собака загарчав, я його взяв і відпустив, він кудись побіг і приніс щось таке в роті” (слова з вальсу), *“гуркіт машин і стук колес, ритм твого серця лунає до небес”*, *“як обійти нам кабалу зоряних бориців, щоб не заляпали лайна дощі?”*, *“хто наклав у бобік? невже це я наклав у міліцейський бобік?”*, *“я здираю з себе шкіру, розбираю своє тіло”*, *“я шукаю твої груди і мене від цього нудить”*, *“а девіз? водолаз – терорист? винирав, впливав, утікав, потопав, кричав, гарчав, скавчав (тричі)”*, *“я нахиляюсь, відкидаючи твою ногу і безупинно блюю на підлогу”*...

Остання наведена цитата, щоправда, не з пісні, а зі “свята наповнення шлунка” – (відзначення дня народження коханої), з нагоди якого поет написав вітального вірша....

Авторів оцих шедевральних текстів нарочито не наводжу (знайдете їх у книжці самостійно), але, знову ж таки, не можу не зауважити: так, це конкурентна, висока, глибока, широка, змістовна, реалістична, сучасна українська співана (і ще, наразі, не заспівана) поезія високої проби, точніше – найвищої! Це європейський рівень, а подекуди – світовий!!!

І тому маю за честь написання пародій на приведені (і не приведені) зразки самообслуговувальної поезії...

Отже, структура збірки наступна. Перший та другий розділи – “ведмежий вальс” і “гордість не без “удівлення” – вибране на тексти пісень, які понаписували та “понасочіняли” самі для себе знані (і тимчасово ще не вельми) українські співаки, їхні продюсери та (для них і не тільки) інші автори...

Знайдете Ви там й декілька доброзичливих переспівів, порцію листів (з них один похвальний) та пару реплік. Решта – пародії.

Третій та четвертий розділи – “інквізиція” і “пиСучі діти” – пародії, репліки, вигуки, відгуки, відкриті листи тощо.

Присутні в збірці й зо два десятки перероблених та доповнених пародій з попередніх книжок.

Збірка – 23-я за ліком, приурочена до мого 75-и річчя та сорокаліття з дня написання першої пародії...

p.s. Відмовивши собі у всьому, в чому можна було відмовити, попри політику уряду, направлену на перетворення пенсіонерів у жебраків та вкорочення їм віку, попри крадіжку “дельта банДком” нашого сімейного депозиту, попри недолуге рішення якогось прицюцькуватого судді ошуканича, що злодійський банк може гроші нам не повертати, збірка таки вийшла у світ.

Заради справедливості слід зауважити – рішення ошуканича скасоване апеляційним судом із зауваженнями, з яких можна зрозуміти: ошуканич в законодавстві пень пнем, тобто абсолютний невіглас.

... Більшість пародій написані в Карпатах, тож не дивуйтесь, що обкладинки “оздоблені” карпатськими пейзажами.

Сподіваюсь, книжка Вам, шановні читачі, хоч трохи припаде до вподоби...

видання здійснено коштом автора

оверкова сім'я

(за Олександром Гижею)

Маланка сиділа у глибокому фотелику і мовчки ворушила калиновими устоньками. Гарненьке стегенце визирало з короткої сукні і світилося, як стигла паперівка. Розкішне волосся не затіняло довгої шиї, яка була по-дитячому беззахисна. На її матових щоках зацвіли рум'янці і в цей момент вона була особливо звабна. Оверко майже щиро пошкодував, що проміняв її на якісь хвойди.

Але каяття прийшло запізно. Терпець Маланці увірвався. Вона пригубила винця з пуделечка і задихала, як би на гору вибігла.

– Я все про твої стрибки у гречку знаю, – з притиском сказала Маланка.

Оверко, вчувши це, скис, очі йому забігали, як у шкідливого пінчера. Він в задумі почав потирати виголене посеред вусів невеличке більмочко, схоже на забуту шмарку. Люто глипнувши на Маланку, Оверко засопів, як кагла од попелу, і зірвався на рівні.

– Не дивись, бовдуре, на мене, як Різдяний вовчик на ягня, – очі в Маланки стали зелені, як зело бите морозом, – кожна кобіта попихує тобою, як сита свиня яблуком!

Погляд холодних, як у мертвого цапа, Оверкових очей, вперся в Маланку. Він присів, сіпаючи ротом, як риба в березі. Ніздрі у нього затремтіли, як холодець на ложці, а лице посіріло, як домоткане полотно на вигоні.

– Не мели дурниць, дурна бабо, – засичав Оверко.

– Дурниць? А хто минулої суботи в плавучому кабачку замовляв для підстаркуватої гейші жбан вина і гуску без гузна? Чи не той, що прикидається бідним, як сорока в хрещенські морози? А хто...

Оверко лише на мить посмутнів, як лоша під голодним животом чужої мами, але змруживши білясті, як у вареного ляща, очі, несподівано зірвався на ноги, замичав і кинувся на Маланку з кулаками.

Спритна Маланка зблідла і не вдалась навіть, а затопила носом чобітка в Оверкові дзвоники поміж ногами, аж дві бульки скочили йому з носа, а в мештах замокріло. Він знову гепнувся в крісло, а погляд його став порожній, як льох вліті.

– Розкажуй все і про всіх, як хочеш зберегти в цілості свою нюхалку, – продовжувала Маланка, – бо як не розкажеш, не тільки нюхалці, а й гепі твоїй буде непереливки.

Оверко стогнав і мовчав.

– Тобі що, заорало в пам'яті, як в борозні? Мені самій про твої гульки розказати? Чи ти собі гадаєш, що я ото лицедію перед тобою, як молода

сучка перед старим псярою? А ти ще на мене руку підіймаєш! Та я такого грицика в нужнику втоплю!

Губочки в Маланки завишніли. Вона була прекрасна, як волошка в стернях..

Оверко з бляклим обличчям, під очима синяві капшуки, піднявся з крісла і тримаючись за низ живота, почав мовчки бігати окіл столу, наче африканська муха забгалася йому в пазуху нижче пупка. Волі кулакам не давав. Бігав, німував, а коли розігнувся, люто глянув на Маланку і видихнув: “Лярва!”

– А ти цвинтарний козлище!

На тому й розійшлись... назавжди...

**Калуш – Осмолода
16. 07. – 16. 08. 2008 р.**

ВЕДМЕЖИЙ ВАЛЬС
(пародії на тексти авторських пісень)

ідеальна пара

**Уявляю, як пасую з тобою на фото,
Маю на увазі, що ти зрозуміла, тобто.
Будем гарною з тобою парою,
І не будем кидатись, як всі інші, тарою.
(Олексій Желтухін,
з пісні “Я хочу ту”)**

**Ми на фото із тобою, наче пара голубів...
Поберемось, то не стану вибивать тобі зубів!
Жити будемо з тобою, мов сметана з молоком,
В мене кидати, кохана, ти не будеш баняком,
І я пляшкою з-під “Брюту” в тебе теж не поцілю,
Як і тарою з-під пива...Щиро ж бо тебе люблю.
Не такі ми, як всі інші, тож, як я тобі теж люб,
То давай вже в цю суботу візьмемо з тобою шлюб.**

в очікуванні смайла

**Субота, п'ятниця, неділя,
Так непомітно пролетіли,
І ми з тобою не зустрілись,
А ми давно цього хотіли тілом...
Вікторія Васалатій
(з пісні "Знаю")**

**В той день мене ти не шукав,
Не знайшов.
Твій смайл по e-mail в мій файл
Не дійшов...
(Вікторія Васалатій ,
з пісні "Добра я")**

**Тіла так зустрічі хотіли...
А мимо суботи летіли,
За ними п'ятниці неслися...
В неділю теж ми не зійшлися.**

**Та моє тіло хоче знати:
Ще скільки файлу смайла ждати?
Чи може те, що важко файлу
Твоєму смайлу по-emailu?**

вибачай, галино!

Коли вікно вітер відкриє,
Волосся торкнеться ніжна струя,
Скло затремтить та інші події,
Ти не лякайся, це буду я.
 (Олег Скрипка,
 з пісні “Галина”)

Коли відчинить, не *відкриє*
Твоє вікно вітрець-пустун
І затремтять якісь події,
Ти знай, що це Олег-співун
Торкнув твоє волосся, мила,
Мов струмінь ніжний, не *струя*...

Ти ж не лякайся. Й не дивуйся,
Що з мови так збиткуюсь я.

я вірю, зустріну непокірну

У дальній стороні,
Де чорний птах не пролітав,
Де місяць землю осявав,
Там я блукав.
...То я блукав,
Та клопоту не мав.
Та, часом, гіркий
Буває похід.
Але ти – там, звісно,
Бажана, там.
Конечно, там, там.
Я вірю, зустріну непокірну.
(Олег Скрипка,
з пісні “Кармен”)

Десь, сам не знаю де,
Де навіть чорний птах
Вночі і в дні ясні
Не пролітав, о ні!
Де землю осявав
Ще місяць уночі,
Тебе я там шукав,
Конечно, тільки там.

Гіркий був мій похід.
Я не знаходив слід,
Хоч вірив, – зустріну там,
Тебе, Кармен, там, там.

Як в дальній стороні
Мені все ж *повезе*,
Любитиму тебе,
Кармен, не як Хозе!

ВЕДМЕЖИЙ ВАЛЬС

(писаний на невиспану голову)

**Снилось мені – я на коні скакав,
Довго блукав – шукав, та й додому доскакав.**

**Став і стою, серденько б'є моє.
Батько виходить мій, подививсь і пішов собі.**

**Собака загарчав, я його взяв і відпустив,
Він кудись побіг та й приніс щось таке в роті...
(Олег Скрипка,
ціла пісня “Вальс”)**

**...Прокинувся, умивсь, довкола подививсь,
Ні дому, ні коня, хоч добре роздививсь.**

**Став і стою собі, серденько гучно б'є,
А батька теж нема, кудись собі пішов.**

**І пес вже не гарчить й нікуди не біжить,
В зубах щось не несе. Та це іще не все...**

**Подумалось мені, як вже було не раз,
Що з цього мого сну предивний вийде вальс...**

**Тож ноти написав – я в тім собаку з'їв,
Ведмеді ж все одно не розуміють слів.**

ОТЕ ЛЯЛЯЛЯЛЯКАЛО, ТО Я

**А чи то трелі кольорові?
А чи то дзвони десь вгорі?
Чи то бемолі на тополі
Вивчають спритні горобці?
А ля, ля-ля,
ля-ля, ля-ля.**

**Чи то вві сні, чи то насправді
Малює пензликом зоря.
Ти не гадай, кохана, що це,
Бо це тобі співаю я.
А ля, ля-ля,
ля-ля, ля-ля.
(Олег Скрипка,
з пісні “А чи ...)**

**Ні, це не трелі кольорові
І не дзвіночки десь вгорі,
І не дієзи на березі
Вивчають мудрі снігурі.**

**І це не відопляські воплі
Доносяться десь звіддала,
Це лялякає, кохана,
Для тебе Скрипка, цебто я.
А ля, ля-ля,
Ля-ля, ля-ля...**

чистосердечне зізнання

(у трьох варіантах)

Шалена зірка непостійна.
Падаєш куди ти?
А в серці друга зірка, схожа під копірку,
Лине до тій, до тій.
Я її схоплю, бо я тебе люблю, постій.
(Олег Скрипка,
з пісні “Шалена зірка”)

Варіант 1

Про що б я не писав – про батька, пса, про зірку...
Усі мої пісні, немовби під копірку...

Варіант 2

Подібна базгранина нині в моді,
Шукати в ній думок глибоких – годі,
Та й рим пристойних тут також катма!
Але ж так само чинить і Кузьма,
І не лише. Тьма тих, які співають,
Чужого принципово не читають!..

Варіант 3 (за народними мотивами).

Тексти сам собі складаю,
Пишу ноти, сам співаю,
Сам, *конечно!* Хоч тям-ляп, а сам!..

запрошення в баню

– Ой Боже ж мій, горе мені,
Якщо про це дізнається чоловік мій Ваня:
Що бачу я в кожному сні,
Як мене цілує комісар Катаня.
Дорогий, коханий, єдиний ти мій...
Як з ним разом піти в нашу баню!
Милий Катаня, пише тобі Маня...
(з пісні “Катаня”
з репертуару гурту “Аванс”)

Дорогий Катаня, пише тобі Маня,
Молодичка Маня, в якої муж Ваня.

Я тебе, Катаня, бачу в снах щоночі,
І вже за тобою виплакала очі.

Відколи, Катаня, тебе у снах виджу,
Відтоді я Ваню люто ненавиджу.

Хоч я знаю, любий, є у тебе Сара,
Та хіба та Сара комісару пара?
Вона ж і носата, і худя, як дошка,
Ти ж оту кощаву не любиш ні трошки!

А от в Україні є прекрасна пані,
Що підійде більше для дона Катані.

Приїжджай, благаю, підемо у баню,
Там ти поцілуєш пухкесеньку Маню...

Потреш Мані спинку, промасуєш груди,
Хороше з тобою нам у бані буде!

**Нам в той день позбутись треба буде Вані,
Але ж то проблема хіба для Катані?!
І як ти, Катаня, наб'єш пику Вані,
Він мені пробачить баню із Катані.**

**А як не пробачить дурнуватий Ваня,
То гайне від нього аж до Риму Маня.**

**Все це буде згодом, єдиний Катаня,
Зараз мені страшно, бо вар'ят мій Ваня!
Як про лист цей скажуть йому лихі люди,
Горенько велике точно мені буде!**

**Поки ти далеко, дорогий Катаня,
Тут зі мною легко розправиться Ваня –
Втопить мене хутко в нужнику, не в бані
І ти вже ніколи не побачиш Мані!**

**Рятуй свою Маню, мій далекий друже,
Приїжджай, Катаня, хочу тебе дуже!...**

**Приїжджай, Катаня, приїжджай, Катаня,
Як соловей літа, чека тебе Маня....**

тіпа пісенна муйня

Так хочеться по ...слова.

Тіпа екрани, мами, няні...

Так дивно, що на муйню цю повівся.

(Олег Пилипенко, з пісні

“Двадцять градусів нижче нуля”,

гурт “Аккад”)

Тіпа для вас, гадаю, не дива,

Що не лише “Аккад” таку муйню співа...

ЯК ЖИТИ ІЗ ЗАЛИТИМИ ОЧИМА?

**Чи наяву, чи так лише здалось,
Навколо щось шалене почалось,
Коли зустрів погляд на зупинці
Тієї дівчини в білій кофтинці .
І тут мені очі залило бажання!
Що ж тепер робити? Як без неї жити?
(Антитіла, з пісні “Біла ворона”)**

**Від погляду, що стрів я на зупинці,
Тієї дівчини в білесенькій кофтинці,
Щось почалося несподівано шалене -
Сперматозоїди з очей полізли в мене!
Я з дівчини хотів кофтину зняти
Та для початку в груди цілувати...
І хоч були на тій зупинці діти,
Спустив штани, щоби красунею заволодіти...
Але зайшла “кофтина” до трамваю
І він повіз її – куди не знаю...
Я біг за ним, та тільки це між нами,
З приспущеними до колін штанами,
Та все ж відстав, заплутавшись в холошах...
А жаль, бо дівчина така хороша...
Приходить в сни мої вона щоночі,
А від бажання геть закисло очі...
Без неї я уже не зможу жити.
...Порадьте: що ж мені тепер робити?**

Я, виявляється, – людина!

**Шепіт, шепіт, шепотіння,
Слово за словом –
Виявляється, я – людина.
Годі! Годі руйнувати!
Можливо, потрібно щось будувати?
(Олег Пилипенко,
з пісні “Як уперше”)**

**Шепотілись цілу нічку,
А як лиш настала днина,
Вчув таке, що й не присниться:
Я – людина! Так!! Людина!!!
Тож не буду руйнувати,
А візьмусь щось будувати.
Може, хату й не збудую,
Бо на морі гріюсь влітку,
Та як добре постараюсь,
То звезду бодай повітку.
Перестану так, як досі,
Тільки шкодити природі,
А візьму й скопаю грядку,
Щось посію на городі,
Навіть тещі допоможу,
Хоч вона страшенна злюка...
Бо ж тепер я вже - людина!!!
А донині був ... свинюка.**

самосуд над лже-терористом

**...А я де? – Я не знаю.
Я що? Я хто? А хто ти?
А хто я? Хто ми і де ми?
То навіщо? То за що?
Куди, куди
Куди привели ви мене,
Я не знаю.
А девіз? -
Водолаз –терорист?
Винирав, впливав,
Утікав, потопав,
Кричав, гарчав,
Скавчав ... (тричі)
(Олег Пилипенко, з пісні “Я не знаю що”)**

**Чи не здуріли, часом, ви,
Що упіймали й привели
Мене сюди й жбурнули в став,
Де я нирав і впливав,
На берег вперто виповзав,
Втікаючи від вас, кричав,
Укотре впійманий, гарчав,
Й кусався. Кинутий у став,
Знов виринав і потопав.
... На березі вже й не скавчав,
А лиш тихесенько сичав,
Й дрижав, немов на вітрі лист...
Який я в біса терорист?
Повторюю десятий раз:
Ніякий я не водолаз!
Що? Ще не знаєте – хто я?
Та ж я – Олег, пісняр. Ая!!!**

геморой – то ще не кінець

**Нові почуття
Наповнюють мене,
Здається мені -
Хочеш вбити мене,
Ти знущаєшся дико,
Неначе садист,
Ріжеш словом мене,
Мені скоро кінець.
Все болить і свербить...
(Олег Пилипенко, з пісні “Туди де”...)**

**Я так мріяв тебе повести під вінець...
А ти справжня садистка! Нехай тобі грець!!
Тож тепер вже для мене далека й чужа,
Раз живцем дорізаєш мене без ножа!!!
Я роману твого так, на жаль, не герой,
І від тебе у мене уже геморой...
Все болить і свербить ... через ті почуття.
Йди ТУДИ, ДЕ!.. А я - вибираю життя...**

сухій голові не до думок

**Четвертий день думки дощу чекають,
Не п'ють, не сплять, не плачуть, не співають,
У них, мабуть, обітниця мовчання:
Що робить з нами кляте це чекання...
(Олександр Бригинець, з пісні “Чекаю”)**

**Думки мовчать, як риби. Не дрімають,
Спиртного зовсім не вживають, не співають,
До рота й крихти не бажають брати,
Й ні на хвилинку не лягають спати...
Все важче й важче із такими жити,
Тож доведеться голову полити
Водою з крана чи піти скупатись,
Бо ж дощику не скоро ще діждатись.
А без дощу думки – і це не добре!
Зморщатся, всохнуть і підуть за обрій...**

пригода копача

Пірнаю, риbam шепочу,
П'ю шампанське,
Русалок лоскочу.
... Виринаю, беру лопату,
Буду копати, копати.
(гурт Асиметрія Емоцій,
з пісні “Пісочний годинник”)

Сторч головою в річечку скочу,
Рибам на вушка щось нашепочу,
Котра ж нечемно затулить вушка,
Ввечері, звісно, піде на юшку...
А щоб русалку полоскотати
Гречно запрошу її до хати.
Вип'ю шампанського з нею у хаті,
Візьму... лопату й почну копати.
Буду копати, копати, копати,
А як русалка захоче спати,
Я поцілую красуню в щічку
І на руках віднесу її ... в річку.

Зранку візьмуся знов за лопату
Й буду копати, копати, копати...
А як докінчу оте копання,
Напишу пісеньку про випивання,
І про пірнання, і про шептання,
Про виринання і лоскотання...

Й буду співати, співати, співати.

втеча від получки

Вітер ледь помітно торкає волосся,
Листя шелестить,
Дерева попускали до землі свої коси,
Серце таке злякане,
Йому вже не раз получати довелося...

(Олег Пилипенко,
з пісні “Запах вулиці”)

Шелестить тихенько листя,
Хоч вітрець дріма.
Коси вільхи попускали,
Хоч їх в них нема.
До землі дістали коси
Древньої верби,
Попускали коси клени,
Ясени й дуби ...
Налякалося серденько
Так від попускань,
Як від лиса бідний зайчик,
Чи від вовка лань...
І ось-ось, здається, серце
Мимо отих кіс
Получивши вкотре знову
Дремене у ліс...
Там сидітиме тихенько
Серденько моє
І получки вже ні разу
Не отримає...

ТА НЕ МОЖЛИВО, А ТОЧНО!

**Я протер свої підошви,
Я шукаю, напружую очі,
Я збиваю ноги в кров, –
Можливо, це і є любов?
(Олег Пилипенко, з пісні “Ключі”)**

**Я напружено шукаю
І ще не знайшов,
Значить, я ще до любові,
Мабуть, не дійшов.**

**Як підошви, хоч й печуть вже,
Але ще цілі,
Недостатньо ще шукаю
На святій землі.**

**От як зносяться підошви
Й з них поллється кров,
Не МОЖЛИВО, а напевно,
Це і є любов!!!**

**Та не та, яка приходить
Тільки в сні вночі,
А ота, про яку йдеться
В пісеньці “Ключі”...**

про кохання кольорів

**Я знову, знову, знову
Кохаю білий колір.
... Я знову дивлюсь на ріллю,
Та нема її.
(Олег Пилипенко,
з пісні “Білий колір”)**

**Дивлюсь на ріллю я
Та й думку гадаю:
Чому отой колір
Біленький кохаю?
Чому я не знаю
Хоч всі оте знають,
Що кольори люблять,
А жінку кохають?**

приїхали...

**Гуркіт машин і стукіт колес,
Ритм твого серця лунає до небес,
Останній поцілунок і запах скла,
Крутий поворот – і світла нема.
(Асиметрія Емоцій,
з пісні 08.05*****)**

**Серцевий ритм під стук колес
Зліта увись аж до небес
Машина мчить кудись у світ,
Аж тут нежданий поворот...
Таке уперше на віку –
В рові машина – на боку,
Ми ж – поруч неї на траві,
І, як не дивно, а живі!
Світла нема. Лиш пахне скло...
Здається, поруч десь село,
Бо чути мукання коров.
Поможуть нам, отож без слов
Вертаємсь до поцілунков...**

дружні настанови

Придбай собі ще годинник
І налаштуй ти мій час,
А краще залізь у холодильник
І просто ще раз, ще раз згадуй нас.
(Асиметрія Емоцій,
з пісні “Просто чаю”)

Для тебе я пораду маю:
Нас згадувати можеш скрізь,
Але благаю – в холодильник
Ти без годинника не лізь.

Там місця мало, зрозуміло,
Та витримку залізну май,
Тож із середини уміло
Все зайве спершу повиймай.

Залазь всередину, всідайся
Ти ж краща з кращих господинь!
І холоднечі не піддайся
Та в гарні спогади полинь.

Мене нема, на жаль, з тобою,
Тож пам’ятати мусиш ти,
Щоб звідти вилізти живою,
Час необхідно засікти.

Ото уже й всі настанови,
Як пропустив щось, вибачай,
Як залізатимеш повторно,
Хоча би випий просто чай...

урок танців

**Танцювати треба вміти, як не вмієш – навчимо,
Ми б також затанцювали, та, на жаль, не можемо.
Крок направо, крок наліво, крок назад і розворот,
Як народні колективи, усміхайтесь у весь рот...**

**(слова гурту “Абу-Касимові Капці”,
пісня “Ла-ла-ла”)**

**Як не вмієш танцювати, то приходь, ми навчимо,
Хоч самі ще не навчились, тобто, теж не можемо.
Але що у тім складного – крок туди і крок сюди
І на 32 всміхайтесь – не набрали ж в рот води!**

**Після кроків й розворотів обертайтеся, як юла,
Спершу вліво, потім – вправо і співайте “Ла-ла-ла” ...**

не та орієнтація!

**Досить несумісні з тобою ми,
Як гаряче літо до днів зими.
Вчора рахувала твої плюси,
Зовсім протилежні ми полюси.**

**(Олег Маєвський,
з пісні “Пробач”)**

**Хоч знайшла у тебе деякі плюси,
Ми, на жаль, з тобою різні полюси...
Якби ти був жінка, а не чоловік.
Ми з тобою в парі прожили би вік!**

зрозумій мене

(жарт)

**Розлюбви мене, позабудь мене,
Добрим іменем не згадай мене,
І щоб юні літа не поранив ти,
Ці слова мої вивій з пам'яті.**

**Позабудь мене, розлюбви мене,
А зустрінемось – обійди мене,
Навіть поглядом обмини мене,
Обмани себе, обмани мене.**

**(Марія Бурмака,
з пісні “Розлюбви”)**

**Як кошмарний сон, позабудь мене,
Як дурну козу, розлюбви мене,
Стрінеш, наче стовп, обійди мене,
Навіть упритул, не впізнай мене.**

**Не згоріли ще поміж нас мости!
Вірю – що ось так усе зробиш ти:**

**Як чудовий сон, пам'ятай мене,
І за кілометр, упізнай мене,
Як зорю ясну, полюби мене,
Стрінеш, до грудей пригорни мене,
В спраглії уста поцілуй мене,
Сонечком ясним назови мене...**

**Доки на землі жити будеш ти,
Ці слова мої тримай в пам'яті.
Не розчулюйся, не смій плакати...**

...Можу й не таке наБурмакати!

не трать гроші даремно

**Сукнями, прикрасами,
Тістечками ласими ти мене закидував.
Я від тебе бігала.
Ти милий, але не мій.
Ти любий, але не мій.**

**(Ані Лорак,
з пісні “Пробач”)**

**Ти ганявсь за мною з різними прикрасами,
З кожухами, сукнями, тістечками ласими...
Хоч всі речі брала і тістечка їла,
Та чужого милого, вибач, не хотіла.
Я від тебе бігала, любого, не свого,
Бігатиму й далі, не принось нічого,
Бо візьму щось знову і подам надію...
Ти ж переконався – бігати умію.**

грай довго і поволі!

**Що сталося поміж нами?
Ми бавились почуттями.
То була моя душа, моя душа.
Ти граєш так досконало,
Я знаю, що до фіналу
Мить одна, але не поспішай.**

**(Ані Лорак,
з пісні “Не кажи про любов”)**

**Ми бавилися почуттями,
Та раптом сталося щось між нами –
Душа моя, моя душа
Зіщулилась, як в дощ, пташа.
...Ти граєш так досконало,
Мені ж усе мало і мало...
Вже мить лиш одна до фіналу,
Прошу тебе: грай помалу...**

про заразу і голольод

Зима, зима, зима, зима.
Зняла мої ручні гальма,
Чимсь білим літо вбила.
Зима, зима, зима, зима,
Звела, зараза, з розума.
І не шкода голольода і т. і.
(Андрій Хливнюк, з пісні “Зима”
гурт “Бумбокс”)

Оскільки пісні про гальма
В бумбоксівців іще нема,
То я для друзів швидкома
Нашмаркав і назвав “Зима”.

А там рядочки, як зима
Звела, зараза, з розума
Мене, що в’їхав у народ
Без гальм, в страшений голольод...

Розбив авто, та біс із ним!
Тепер “сидітиму” з п’ять зим...
Сумне чека мене життя,
Жду, не діждуся співчуття.

Гадаю, окрім голольода,
Мене, хоч трішечки, Вам шкода...

причини є, але є й порятунок

**Я знаю точно: в тебе тато влучний мисливець,
Я знаю: твоя мама точно зам. воєнкома.
Чому, - скажи мені, - ти в жахливих снах не наснилась?
Навіщо нас тоді спільний дружбан познайомив?
(Андрій Хливнюк,
з пісні “Хвилюватися немає причин”)**

**Я знаю точно чому зі спільного варто вийняти душу!
З його вини, мене покохала ти – доня зама із військкомату...
Тепер, хоч не хочу, вести під вінець тебе мушу,
А ні, заберуть у солдати, якщо не влучить мисливець-тато!**

**Щоправда, вчора мені в чудових снах наснилось,
Як можна вирватись з цього страшного капкана:
Щоб і не йти до війська, і не підстрелив влучний мисливець,
Тобі треба негайно поміняти мене на дружбана ...**

ВОЛАННЯ О ПОМІЧ

**Як заховатися від заздрощів?
Як обійти нам кабалу зоряних борщів,
Щоб не заляпали лайна дощі?
Не перейшло на хто-зна що золото душі.
(Андрій Хливнюк,
з пісні “День”)**

**Сховаємось якимось від заздрощів,
А з кабалою зоряних борщів,
Напевно, раду теж самі дамо,
А от як вберегти від дощичу лайно?
Благаю, підкажіть, товариші,
Бо ллють, немилосердно ллють дощі!
Тож, як не бережем оте лайно,
Дощами розмивається воно...**

**Підкажете, у нагороду вам дамо
Диск з піснею про дощ і про лайно!**

щире зізнання

**Хто наклав у бобік?
Невже це я наклав у міліцейський бобік?
Хто наклав у бобік?
Страшно признатися, наклали у бобік.
Нас впіймали патрулі і т. п.
(Андрій Хливнюк,
з пісні “Бобік”)**

**Голова сілради оперів пригнав,
В бобіка сіли, взяли трохи лайна.
Аналітики, експерти вивчали лайно і т. п.
(уривок з популярної пісні
авторства В. Бронюка)**

**Мене із Бронюком єдна одно –
Пісні обидва пишем про г...о...
І задоволення від того, звісно, маємо,
Бо на концертах їх “на біс” співаємо...**

суїцид через сук

Ріже в кров долоні бите скло.
Ну нащо мені таке падло?
Краще я втоплюсь чи удавлюсь,
Ніж співатиму оцей гидотний блюз.

Знов кульгавий вітер гонить дим,
Як мене дістало бути молодим.
Зіпсували суки мою лайф,
Ну за що мені зламали кайф ... кайф?
(Геннадій М'ясоєдов,
з пісні "Джяз")

Я співати блюз для всякого падло,
Більш не буду, краще дам йому в чоло!...
Остогидло все, бо суки мою лайф
Зіпсували, а мені зламали кайф!
Молодим не хочу бути, хоч ще є,
Моя лайф, цебто життя моє,
Вже немиле, тож піду, мабуть, втоплюсь,
Коли ж витягнуть з води, то удавлюсь!

ЦИТЬ!

**Піду я до лісу, дуба поколишу,
Дуба поколишу, - може в мене миші?
Миші мої, миші, я вас не залишу,
Піду я до дуба, дуба поколишу.**

**Піду по зелене, піду я до луга.
Ластівки гніздечко звели в моїх вухах.
Пташки мої, пташки, я вас не залишу,
Піду я до лісу, дуба поколишу.**

**Піду я до вітру, піду через поле,
Піду через поле, може, в мене бджоли?
Бджоли мої бджоли, я вас не залишу,
Піду я до лісу, дуба поколишу...
(Віка Врадій,
з пісні “Гаю-гай”)**

**Я вербу дуплаву таки знайти мушу,
Вилізти на неї і зірвати грушу.
Груші мої, груші, грушечки вербові,
Їжте з верби груші, будете здорові.**

**Піду я до лісу, вилізу на дуба,
Бо ота робота дуже мені люба.
І як в мене миші, їх на дубі лишу,
А як з дуба злізу, дуба поколишу.**

**На суху смереку видеруся в гаю
І ягід калини на ній наламаю.
На смереці жодну ягоду не лишу,
Злізу із смереки, дуба поколишу.**

**Нетримання в мене ще було до школи
І тому до вітру я ходжу у поле...
Ви ж не пащекуйте, стуліть свої писки!
Я лиш раз малою падала з колиски...
Якби на голівку я не випадала,
То б дитя, не дуба, нині колисала...**

гарантія пісняра

Запитаю я у вишні,
Що маминою зветься,
Запитаю у калини,
Оспіваній не раз,
Запитаю я у річки,
Що по долині в'ється,
Запитаю я у стежки.
Запитаю в перелаз...
...Чому так добре спиться
В батьківському домі?..
(Микола Янченко,
з пісні "Запитаю")

Не питатимусь у клену,
Що батьковим зветься,
Ні у мамина черешня,
Про яку співав не раз,
Не питатимусь у стежка,
Що поміж хатами в'ється,
Не питатимусь навіть
В черезтинний перелаз,
Ні у клуня, ні в стодола,
Чом у батьківському домі
Завжди дуже добре спиться
І ніяке зло не сниться?
Якщо ви також ніколи
Не спитаєтесь в Миколи,
Чи ходив колись до школи?

вибери мене!

**Росте трава не по роках, її роки, наче кроки.
Біжить ручей, стоїть ріка, а пил доріг солодкий.
Стираю ноги до колін, одну тебе шукаю,
А ти не знаєш хто з нас він, і всіх нас уникаєш.
(Олександр Бригинець,
з пісні “Ти кохання і є”)**

**Біжить ручей, сохне трава, чека худібка сіна,
Тебе шукаючи, я стер вже ноги по коліна.
На милицях щокожний крок тепер для мене мука,
Та й в роті слини вже нема, лише сама пилюка...**

**Поетів обмаль між калік, які тебе шукають,
Отож красуні отаких митців не уникають...
Хутчіше обирай мене, бо ж з кого вибирати?
Дуетом будем цю дурню щовечора співати...**

ні, ні, ти працюй! а я буду співати сам (сумний жарт про кооперацію)

Ти ідеш на роботу, щоб зробити каву,
Щоб шукати собі і не знайти забаву.
Ти ідеш на роботу, щоб читати газету,
Де всі вболівають за нашу планету.
Телевізор вмикаєш на фільми з війною.
Краще все покинь і співай зі мною.
(Олександр Бригинець,
з пісні “Усяке зло пропадає”)

На роботу ходиш, наче на забаву,
Цмулиш на роботі коньячок і каву,
Від нудьги – на праці – читаєш газету,
І бува, скачаєш щось із інтернету,
Точиш до полудня з подругами ляси
Про кіно з війною, або про прикраси...
А після обіду спиш, а чи дрімаєш...
Ще й платню пристойну за усе це маєш!

...Таке місце треба дуже шанувати,
Тож працюй і далі, я ж буду співати.
...Бо як перестанеш важко так робити,
На концерти буду без порток ходити!

невдячне тіло

Я здираю з себе шкіру,
Розбираю своє тіло.
Моє тіло на шарнірах,
Тільки б кров не цебеніла...
Ненароком ще зомлію
І зібрати не зумію
Своє тіло на шарнірах,
Не надіну свою шкіру.
(Віктор Карявка,
з пісні “Шарніри”)

На шарнірах моє тіло
Так страшенно торохтіло,
Що хоч кров і цебеніла,
Хутко здер із себе шкіру...
А тоді узявсь до тіла:
Розібрав швиденько тіло,
Густо змазав всі шарніри,
Тіло склав, запхав у шкіру
І сам собі не повірив –
Моє тіло не скрипіло
При ходьбі й не торохтіло!
З добре складеного тіла
Навіть кров не цебеніла!
Воно їсти попросило,
А тоді оголосило:
Не впади лиш, сядь на лавку,
Йду від тебе до Карявки...

...Якби знав я, що так буде,
То повірте, добрі люди,
Я б у скупку здав шарніри
Й рукавиці зшив зі шкіри!..

пора найвища йти...

**Ти шукаєш мої очі,
Я шукаю твої груди,
Кожен знайде те, що хоче
І мене від цього нудить.
 (Віктор Карявка,
 з пісні “Запальничка”)**

**Ти шукаєш те, що хочеш,
Я знаходжу твої груди,
Та мене посеред ночі
Від знахідки тої нудить!**

**А були ж колись, кохана...
Почуття й бажання спільні,
Все минуло. Завтра зрана
Сам іду... до божевільні...**

результат гульті

Не зупинити час, не зупинити мить, а хочу
Споїти не вино – уста і наготу дівочу.
Коли було тепло, коли було цвіло,
Того не шанував розмаю.
В холодну ніч прокинувся в сльозах,
Бо й досі ще гуляю.

(В'ячеслав Хурсенко,
з пісні “Не зупинити час...”)

А час летить, мина за миттю мить.
Прокинувся під кущем – усе болить...
Тож згадую в сльозах вродливу юнку ту,
Якій споїти мав уста і наготу...

Здається, що було і сонячно й тепло,
Усе було цвіло. Пішли в гай, за село,
Співали там для нас чудово солов'ї,
Я юнку обнімав і споював її.

Ми випили на двох десь з піввідра вина,
Я літрів, мабуть, п'ять і грамів сто вона.
Закінчивсь наш похід, цебто ота гульня,
Тим, що я спав там ніч і більше, ніж півдня.

Прокинувся, – довкіл пляшок порожніх тьма,
Щось доїдають пси, а дівчини нема...
Хай не вдалось мені спинити мить та час,
Все ж пісеньку оцю я написав для вас!

НЕ СПОГАНЬ

**Я замовлю свічки та ігристу шампань,
Я замовлю усе, тільки ти не спогань.
Нам не треба вогню із холодних грудей,
Я задумав усе, як в найкращих людей...
(В'ячеслав Хурсенко,
з пісні “Віра, Надія, Любов”)**

**Щоб добути вогонь із гарячих грудей,
Я задумав зробити усе, як в людей,
Бо ж таки джентльмен, не якийсь там пацан,
Тож тебе запросив в дорогий ресторан,**

**Де замовив вечерю, напої, свічки,
Хоч у голову лізли уперто думки:
Коли вип'єш коньяк та з'їси сервелат,
Чи не станеш ти брати руками салат?**

**Чи шампань заїдати не будеш яйцем?
Чи не ткнешся лицем у таріль з холодцем?
Як ігристого лишиться тільки на дні,
Чи не крикнеш: “Мужик, кухоль пива мені!
А на закусь – шмат сала, тараньку, сирок,
Двісті грамів водяри й один огірок?!”**

втіха

**Це не сум і це не втома, це непрошена любов,
Бо, на жаль, вона не вдома, а це мене бентежить знов.
Я себе не раз питаю: хто я грішник чи святий?
Хоч давно про себе знаю, що ні той і не другий.
(В'ячеслав Хурсенко,
з пісні “Це не сум і це не втома...”)**

**Всоте сам себе питаю: хто я – грішник чи святий?
Хоч давно чудово знаю, що ні той, ані другий.
І хоч відповідь я знаю, знову те ж саме питаю,
Бо якщо не запитаю, то про що вам заспіваю?**

**Можна, звісно, і про те, що така любов не втома,
Хоч і сили забира значно більше, ніж удома!
Щодо суму: та ж мені треба розуму не мати,
Щоб не тішитися, а... безпричинно сумувати!**

я вже не годна терпіти!

**Я знов сама, а ти десь на горі
І твої вівці обридли мені,
Я хочу ласки, я хочу любов,
Я хочу ще щось, а ти десь пропав.
 (Віка Врадій,
 з пісні “Булочка з маслом”)**

**Обридли вівці, барани і кози!
Тебе нема вже від самої Паски...
І зійдеш з гір, аж як прийдуть морози,
А я жива, жива! Я хочу ласки!!**

**Любові хочу!!! Ти хоч вівці маєш...
А я сама, сама, хіба не знаєш?
Я ще щось хочу...та й сусід он просить...
Вертайся швидше! Де тебе чорт носить?!**

омріяний пам'ятник вуйкові

Я народився в Гриняві.
Щісте я там запізнав.
Я так хотів, аби вуйко мій
Кафельний пам'ятник мав.

Любі діточки малесенькі
Скачут навколо усі,
Скачут навколо веселії,
Майже єк в Туапсі.

Я би хотів, аби діточки
Файно скакали у ліс,
Ружні грибочки збирали би,
Пхали собі у ніс...
(“Кафельний пам'ятник”,
пісня, слова і музика
гурту “Перкалаба”)

Я народився в Жиб'є.
Жиб'є – то щісте моє.
Вуйко мій тут був злісним,
Файним. Та вже не є.

Вбили гуцули вуйка
Бартками, хоч не мож,
Й скинули із кичери
Вуйка у Черемош.

Бо за житьи мій вуйко
Діток водив у ліс,
Вчив єк гриби збирати,
І єк їх пхати в ніс.

Любі маленькі дітки
Брали грибочки всі,

**Єк помаранчі підгнилі
Жиб'ївці в Туапсі.**

**А єк домів приносили,
Господи, їх спаси,
Пхали і гойні, і псьички
Грибики у носи...**

**І єк би вуйка не вбили
Через дитьичі носи,
В ліс по гриби ходили би
Лиш верховинські пси.**

**Лижьит типир вуйко на цвинтарі,
Знають усі – чому?
Пам'ятник з кафелю жиб'ївці
По смерти звели єму...**

гуманітарний харч

Ніч. Ніч. Складаю я дрова у піч.
Я випікаю каравай, який поїде в Парагвай.
День. День. Дрова збирати мені не лень.
Я випікаю каравай, який зашлю у Парагвай.
(гурт “Перкалаба”,
з авторської пісні “Парагвай”)

На рондлі смажу деруни,
Оті, що плєцки, смакуни,
Як добре всмажу на олеї,
Зашлю до матушки-Расеї.

Котлет з свинини натовчу,
І завтра зранку по дощу
Оті котлети зі свинини
Поїдуть аж до Аргентини.

День. Пакувати посилки мені не лень.
За вікном – ніч. Пакую, не склеплюючи віч –
Шмат караваю – до Парагваю,
Нашпиговані крученики – до Америки,
Тарганів, що сам лапаю, – до Китаю,
“Президент”- сметану – до Казахстану,
Миску мізерії – до Нігерії,
Сир овечий – до Греції...
До Італії – жаби сирі,
Бо ж темним-темно на дворі,
А французи, що теж ще не сплють,
Най макарони карпатські жують...
І най цілий світ знає від нині, що є в Україні
Така щедра карпатська баба –
Пер-пер-калаба...

яке їхало, таке здибало!

**Що б таке зробити,
Коли нема роботи?**

**Можна трохи попоїсти,
Трохи подрімати,
Книжку потім взяти в руки,
Трохи почитати.
Як її читаєш,
Наче там якесь точило
Бороздить твій мозок, наче
Поглиблює думки.
Думку в мозці карбувати –
Заняття потрібне,
Бо побільше мислів мати
Дуже необхідно.**

**(О. Овчар, пісня “Музика”
з репертуару “Воплі Відоплясова”)**

**Є одна проблема в мене –
Як нема роботи,
Мучать думи: що ж зробити,
Щоб нудьгу збороти?**

**Спершу – смачно попоїсти,
Трохи попоспати,
Потім кави попозити,
Щось попозити.**

**Книжка будь-яка, скажу вам,
То велика сила,
Як читаєш оту книжку,
Мов якесь точило
У твоїм ледачім мозку
Робить борозенки**

**І він більше вже не буде,
Як колись, гладеньким!**

**Думки в мозку подивують
Усіх глибиною,
Як оце, о диво-дивне!
Сталося зі мною.**

**Ваш слуга багато мислів
Від читання має,
Отож, цілком професійно
Вже пісні клепає...**

**Для звичайних і народних
Співунів-артистів,
Зрозуміло, в тім рахунку,
Навіть для воплістів.**

**Мої пісні відоплясці
До самої смерти
Залюбки співати будуть
На своїх концертах...**

Кльово про користь дурману

**Полечу я на луга,
Де росте дурман-трава.
Вона висока, немов сосна,
Та кльовая уся така.**

**Я там її зберу
Та й добре посушу.
Цигарку я зроблю
Та й пихну і знов полечу.
(Олексій Плєшивцев,
з пісні “Ворони”)**

**Як над лугом пролітав,
То побачив серед трав,
Яких в лузі океан,
Кльовую траву-дурман.**

**Назбирав. Тепер сушу,
Заміняє анашу!
Цигарочок нароблю,
Бо роботу цю люблю.**

**Зразу кілька раз пихну
Та під кльовою засну...
Заберу все, що всушу
Та десь далі полечу.**

**Пихкаю щодня траву,
Тож не довго проживу –
Літ за п'ять на тріску всохну,
А за десять – точно здохну!**

мабуть, тому...

**Крізь стіл пірнаю у бризки зірок,
Ти, наче сон мій, в тлі своїх думок... я досі хворий.
(гурт “OmaNa”,
з пісні “Це ти забула мене”)**

**Пробити треба головою стіл,
Аби дістатись до далеких зір,
А після – також головою – ще й стіну
Із саману чи навіть цегляну...**

**Зробивши тих великих пару дір,
Пірнути із розгону в бризки зір.
Для чого? Та не знаю, хоч убий!
Мабуть, тому, що був і є слабий...**

передумови отримання шоколадочки

**...Зводиш мене з розуму, з ким завгодно граєшся,
Я тобі цукерочку, а ти не роздягаєшся.
Для будь-кого дилема, але не для мене.
Маю літній настрій, як у супермена.**

**(Женя Бардаченко,
з пісні “Літо”)**

**Ти не смій зі мною у піжмурки гратися!
Раз взяла цукерочку, мусиш роздягатися...
Хочеш шоколадочку? Також можу дати,
Як мене у ліжку зможеш здивувати...**

**Є для шоколадочки ще й така умова:
Не стаєш віднині вже ні з ким до слова,
Лиш зі мною граєшся, лиш зі мною ходиш,
Парубків із розуму більше вже не зводиш...**

**Будеш оголятися тільки лиш для мене
І любити виключно Женю-супермена!**

билиця

Чорною хмарою село все накрило,
З буди не вилазить собака Сірко,
У баби кури вже і яйця не несуть,
А дід загубив від кобили сідло.
(Сашко Лисий,
з пісні “Північне повітря”)

Той нежданий із півночі вітер
Спричинив катаклізми в селі:
Припинили струмки дзюркотіти,
У хатах заридали малі.

Перестали доїтись корови
І від того в зажурі баби,
В білий день запогутькали сови,
А штани погубили діди...

Кури з бантів уперто не злазять,
Голодує у стайні Гнідко,
З буди вже третій день не вилазить
І не їсть, і не п'є пес Сірко...

Що робити сільрада не знає,
Хоч усе це трива кілька днів,
У крамниці й хлібини немає,
І уже й парубки без штанів...

...Чи було десь таке у природі?
Гарантую: звичайно, було,
Бо ж я сам, добре знаний в народі,
Прилетів на тій хмарі в село...

монолог рябої кобили

Ми – коні, ми – невинні,
Що вміємо співать,
Та й так, що і людині
Нас тут не наздогнать.

Чого це ото людям
Свербіло в голові,
Що вирішили, буцім,
Найкращі – то вони,
Немов гучніш немає
У співах нікого? Брехня!

І я, ряба кобила,
Їм нанесла візит,
Я в опері робила,
Тягала реквізит,
А з фуражу не бачила
Майже нічого. Ганьба!
(Едуард Драч,
з пісні “Коні не винні”)

А я, ряба кобила,
Таке от вам скажу:
Що не співають люди
Так гучно, як іржу!

Моє іржання, звісно,
Дарма, що і без слів,
Для всіх ослів двоногих –
То недосяжний спів.

Але мені ще й досі
Не йде із голови,
Чому вважають люди –
Найкращі то вони?

**А спробували б люди
Нам нанести візит
І в опері тягати
На собі реквізит,
Й не бачити при тому
(Упевнено іржу!)
Достойної – за працю –
Їди чи фуражу.**

**Гадаю, поздихали б
За три-чотири дні
І більше б не плодили
Відвертої брехні...**

**Мої слова не сприйме
Лиш ідіот хіба.
Кобилам – тричі слава!
А брехунам – ганьба!!!**

шлюбні поради

Є жінки, яких можливо тільки кохати.
Є жінки, які спроможні тільки кохати,
По одній причині – що вони більш ні на що не здатні,
Але й це не так вже й мало, так сказати.

(Андрій Селезньов,
з пісні “Вибір дружини”)

Як настане вже пора тобі жінку вибирати,
Пошукай її між тих, яких можна лиш кохати.
Звісно, жінка отака ані випере, ні зварить,
Тож готуйся, що ти сам будеш прати й куховарить.

Але це ще не найгірше, гірше те, – тебе кохати,
Ця дружинонька не буде ані трішки, так сказати...

Зрозуміло, що й дітей з нею теж не будеш мати,
Бо пеленки для таких – зайвий клопіт, так сказати.

Можеш жінку між дівчат дещо інших пошукати,
Там знайдеш собі таку, яка вміє лиш кохати.

Зрозуміло, що й оця ані випере, ні зварить,
І з такою будеш сам шити, прати, куховарить...

Діточок з цією теж, певна річ, не будеш мати,
Бо й з такої жінки мати – нікудишня, так сказати...

Отож, перш, аніж собі світ довіку зав’язати,
Вибираючи дружину, добре думай, так сказати...

Пам’ятай, окрім таких, є ж із кого вибирати,
Тож, гляди, не помились, щоб тоді не шкодувати...

запрошення на гостину

Ліліан, заходь до мене в гості.
В мене свіжі фрукти на тарілці.
Хочеш, вип'єм кави на помості,
Хочеш, вип'єм навіть по горілці.
(Андрій Селезньов, віршар,
гітарист, з пісні “Ліліан”)

Ліліан, приходь до мене в гості,
В мене затишно і тихо, як у вусі,
Вип'єм на підлозі (на помості)
По горнятку доброї кавусі.

Я до кави гарні фрукти маю,
Ти подібних, мабуть, і не їла! –
Із якогось імпортного гаю...
Впевнений, що саме їх хотіла.

Погомонимо, поставим чайник,
А як щезнуть фрукти із тарілки,
Ми з тобою, Ліліан, звичайно,
Вмажем по стопарику горілки.

Маю з перцем, з кропивою, з естрагоном,
Різних інших також є чимало...
Хочеш, вип'ємо й по самогону
І закусим часничком із салом.

Вибач, Ліліан, моя провина,
Ти ж уже збираєшся додому,
А я досі не сказав: на вина,
Переходим. По фужерчику одному?..

Вибирай, які лиш хочеш, сміло,
Є “Шампанське”, є домашні, є з Молдови.

**З молодих – “Міцне червоне”, “Біле”,
Є – розлиті до “перебудови”...**

**Хоч в нас, Ліліан, червоні лики,
Вип’єм ще й пивка – бокалів пару...
Після дружньої цієї пиятики,
Я тобі ще й заспіваю під гітару.**

сяка-така!

Ти затьмарила небо
Смолоскипом своїм.
Ти затьмарила сонце,
Сонце – то мій дім.
А тепер ти бажаєш,
Геть усього мене,
Ти нічого не маєш
І ніким не є.
Вся твоя поведінка
Рівнозначна нулю.
Ти нічого не робиш
Те, що я роблю.
(Андрій Селезньов,
з пісні “Затьмарила”)

Через тебе не можу
Увійти у свій дім!
Ти затьмарила всесвіт
Смолоскипом своїм...

І тобі цього мало,
Хоч ніким ти не є!
А ти раптом запрагла
Ще й цілого мене.

Ти ж голенька і боса
(Я таких не люблю!)
Ти не робиш нічого,
З того, що я роблю...

Вся твоя поведінка
На прекрасній землі,
Тягне, кажучи правду,
На три круглі нулі!!

люди, я слабий...

Не лишайте на ніч посуд –
Заведуться пранці,
Бо все рівно доведеться
Мити його вранці.
А вони такі маленькі,
Наче перуанці
І танцюють на тарілках
Божевільні танці.
...Отже, люди, мити посуд
На ніч не лініться,
Адже ці малята схожі
Так на українців,
Бо вони завжди приходять
Тільки в вишиванці...
Гопака у шароварах
Витинають пранці.

(з пісні “Пранці ”, альбом “Екоцид”,
слова, музика і виконання Андрія Селезньова)

Пранці – сифіліс (застаріле, розмовне),
(Словник української мови, том 7, ст. 516)

Не лишайте посуд на ніч,
Аби мити вранці,
Бо на ньому заведуться
Танцюристи-пранці.
Ви не знаєте і досі,
Що це таке – пранці?
Чиряки гнійні, маленькі,
Наче перуанці,
Що танцюють в шароварах
Українські танці.
Отже, люди, мити посуд
На ніч не лініться.

**Прочитавши оцю пісню,
За мене моліться.
І не судіть мене строго
У жодному разі.
В голові у мене пранці,
А ще зсув по фазі...**

**Мушу, люди, ще додати:
Пісеньки про пранці
Самі пишуть і співають
Виключно...засранці!..**

обіцянка

Він був настоящим сварщиком.
...Настоящий сварщик бере электрод,
В той процес він вкладає усього себе,
Дуже ніжно торкається, як мартовський кот,
І робота кипить, робота йде...
 (Сергій Присяжний,
 “с пєсни” “Настоящий мушчина (сварщик)”

Мартовському коту, чесно кажучи, до сварщика,
Як багатьом авторам пісень до мене!
Хоч я в процес написання оди сварщику
Також вклав усього себе,
Хист і бажання оспівати
Людей праці інших професій, маю...
Оскільки в нас, окрім сварщиків,
Віртуозів, вартих мого пера, не бракує,
Я маю намір прославити у піснях
Ще не одного робочого-мушчину
І не одну жєнщину-трудівницю...

Робота над цими піснями йде і ось-ось закипить...

ти собі сама...

(жарт)

Ти нові ключі вставила в замок.

Я не міг зайти, я стояв і мок.

Цілував сліди. Цілував замок.

Я сьогодні змок,

А весна така земна.

Ти собі сама...

Ти собі сама...

Ти собі сама...

Ти собі сама...

**(Святослав Вакарчук,
з пісні “Ти собі сама”)**

Навиків нема, тож ти швидкома,

Доки я не йшов, вставила сама –

Не посеред дня, а мабуть, вночі,

Не новий замок, а в старий – ключі!

Я не зміг увійти, з хати вийти – ти...

Цілував замок, до рубця промок...

Змерз, але мені все ж не все одно,

Що до мене ти – тільки у вікно...

Можеш вбитись ти...

Ключ – не вийняти!

(Мені ж не зайти)...

Мо', дозволиш ти

Двері вибити...

Двері вибити...

Двері вибити...

Двері вибити...

певно перебрав

Знаєш, я хотів би знати,
Спати, чи піти додому,
Або випити на кухні
Соку з льодом.

Пляма на стіні від тебе,
З неба опустили землю.
Темно, але неприємно.
Досить. Певно.
Темно. І мене заносить.
Значить, досить.

(С. Вакарчук,
з пісні “Етюд”)

Я у тебе, а тебе десь носить...
В мене вже терпець урвався,
Досить!
Це не вперше,
Вже не раз було так само,
Що ти десь,
А на стіні від тебе тільки пляма...
Але я таке хотів би знати:
Чи мені ще трохи зачекати,
Чи зі злості щось із посуду розбити,
Чи на кухні сік із льодом пити?
Щось робити таки конче треба,
Вже он землю опустило небо,
У квартирі темно й неприємно,
По кутах чорти товчуться певно...
Мене нудить, відчуваю втому,
Хочу спати, та дійти додому

**Не зумію, бо мене заносить...
Перебрав,
А думав, що не досить.
Вип'ю соку, ще чарчину вмажу,
Душ прийму, у ванні спати ляжу...**

пісня про братів по розуму

**Нейлоновий сніг нападав за комір,
То зовсім не сон.
Придурки, як я, читають газети
І всі про нейлон.**

**(А. Кузьменко,
з пісні “Нейлоновий час”)**

**Лиш переступив поріг,
Як в густий потрапив сніг.
Це, повірте, був не сон –
З неба сипався нейлон.**

**Біля дому паруб’я
Дурнують, як і я,
Стало собі під балкон
І читає про нейлон.**

**Тож подумалось мені:
Якщо є такі дурні,
Що від снігу із нейлону,
Заховались під балконом,
Щоб газету почитати,
Чом про них не заспівати?..**

начувайся!

Коли з тобою ми ходили до школи,
Ми були діти і нам було добре
І було круто, і їли ми жувачку...
(з пісні “Діти”)

Чувіха, я прошу: будь чемна,
Бо буду бити
Руками, ногами, своєю головою,
Ліктями, ремнями, залізною трубою.
Якщо ти зрадиш, кохана,
Я вирву всі твої патли,
До м'яса вкушу за руку....
...Якщо ти зрадиш, кохана,
Я виб'ю всі твої зуби...
(з пісні “Мумітроль”,
автор обидвох пісень
Андрій Кузьменко)

Чувіха! Не наставляй коханому роги,
Бо лупцюватиму чим попало
І по чім попало!...
Не дивуйся, ти ж знаєш,
Що малим я часто падав
І товкся головою об тверду підлогу,
А вже в школі в мене з макітри
Половина клепок повипадала
І я, аби довести свою крутість,
Їв жувачки разом з обгортками...
Отож, не ходи, чувіха, наліво,
Бо очі повиколупую, твар поцарапаю,
Ніс зламаю, хребет переб'ю ломом,
Ноги повисмикую, руки покусаю до кісток,
Вуха повідриваю, зуби повибиваю...
Май на увазі, поки мене,

Прицюцькуватого бовдура,
Не ізолювали, не посадили в клітку
І не наділи на мене гамівної сорочки,
Я зроблю все, що обіцяю...
І коли ти, покалічена, не хочеш померти від сказу,
(А ти добре знаєш, що я скаженіший
За всіх скажених псів вкупі!) –
Поводься гідно і пам'ятай:
Серед усіх пришелепкуватих
І вдарених міхом, я найкрутіший!
Не сподівайся навіть, що вигляд твого
Розтерзаного тіла спам'ятає мене
І я піду відмолювати гріхи
Чи заподію собі характері!
Не дочекаєшся!
Твій чувак й надалі подібне
І писатиме, і співатиме...
Поніме?

приходьте на концерти

(спроба допрацювання пісні без претензії на співавторство)

**Я їздив на побєді, там де рівно і по горах,
Ще їздив і по лісі, де ведмеді живуть в норах,
Я купу всього видів, купу всього чув і мав,
А багато що такого, що я навіть і не знав.**

**(Андрій Кузьменко,
з пісні “Побєда”)**

**На машині я об’їздив і ліси, й рівнини, й гори,
Купу всього чув і видів, зокрема, великі нори
У лісах, в яких узимку сплять глибоким сном ведмеді,
І в які не раз улітку заїжджав я на побєді...**

**Я до купи своїх вражень міг би ще й таке додати,
Хоч не знаю чи вартує вам про це розповідати:
Видів я не раз – де рівно, – вдень, увечері та зранку
Асфальтівки, де можливий рух хіба що лиш на танку...**

**Чув, як їхав на побєді, від якоїсь там громади,
Що злочинці гучно чхають на усі закони влади,
Що попри усі закони, які нині є у дії,
Наче жуки на картоплі, розмножуються злодії...**

**Хоч з грошима на готелі я проблем не мав й не маю,
На ночівлю зупинявся в запаскудженому гаю...**

**Я багато що такого, що не знав, тепер вже знаю.
От в ремонт віддам побєду і про все це заспіваю...**

коли треба спать!

Тиша –
Ніч за вікном,
Миша
Їсть під столом.
Нерви стали здавать,
Треба спать.
(Віктор Пашник,
з пісні “Ніч за вікном”)

Ніч за вікном.
В хаті муха бринить,
Клята чомусь
Ще і досі
Не спить!

Миші
По хаті
Завзято снують,
Спать треба конче,
Але ж не дають!
Їм до вподоби
Така темнота...
Нащо я вигнав із хати
Кота?!
Де ж ти, мій котику,
Любий мій, де?

...Тут ще й комарик
В атаку іде...
Чи комариха,
Та ще й не одна...
Хобот у неї,
Немов у слона!

**Нерви у мене
Почали здавать,
Точно мені
Вже до ранку
Не спать.**

**Але, якщо
Я уже не засну,
Може, хоча б
Гарну пісню утну...**

**...Вам дам пораду,
Товариші,
Спіть собі вдень,
А працюйте вночі...**

підготовка до польоту

**Як завжди, кожний вечір
Я на небо дивлюсь,
І сузір'я кохання там колись роздивлюсь.
А поки що, напевно,
На даху полежу,
Подивлюсь я на зорі
І до них полечу.**

**(Володимир Тур,
з пісні “Я пішла за тобою”)**

**Я сузір'я шукаю, хоч його там нема,
Але я розглядаю небозвід не дарма,
Бо ж летіти збираюсь десь до Волосожар,
Звісно, темної ночі, а не так, як Ікар.**

**Що побачу я в небі, Вам тоді розкажу,
Як повернусь на землю, а поки що лежу
На даху серед ночі...Одного лиш боюсь:
Чи, часом, із маршруту отого не зіб'юсь?**

**Тож прошу Вас, шановні читачі й слухачі,
На даху запаліте, бодай, свічку вночі...**

не вганяй засранців у зайві витрати!

**Як ідеш ти з дому зрання, то стаєш такою кокеткою,
У засранців рвуться штанці, як нагнешся за монеткою...
(гурт “Рура”,
з пісні “Мадонна”)**

**Не згинайся за монеткою, як ідеш із дому вранці,
Щоб не рвалися у хлопців з того дива нові штанці,
Бо хоч хлопці ще засранці, але ж і не імпотенти
І в штанцях в них вже цікаві до кокеток інструменти...**

недосяжна супер...

Мені сподобалась та дівка
У якої є все.
В якої повно грошей,
Яку чорт не бере.
Мені гроші не потрібні,
Але потрібна вона сама.
Бо таке, як в неї тіло,
То ті гроші справжня фігня.
А тіло її супер,
Що не втримать очей ...
 (гурт “Мерва”,
 з пісні “Крута Себес”)

В дівки тіло суперове!
Як я тільки вздрів її,
Гучно вдарили у серце
Мені зразу солов’ї...
А коли дізнавсь, що в дівки
Ще й неміряно бабла,
Захотілось оту дівку
Роздягнути догола.

І любити суперову
І вночі, і серед дня,
Пам’ятаючи, що й гроші,
Якщо чесно, не фігня...
Але вийшла заковика
З того всього ось така:
Малограмотного дурня
І нещирого хвалька
Супер-дівка не схотіла.
Тож тепер про її тіло
Та про гроші – ночі й дні –
Тільки мріяти мені.

Де ти, моя далека? (прозріння)

**Я заплету в косу стрічку,
Поголюся та й вийду на двір.
Вже не вживаю “Три гички”,
Хочеш вір, а хочеш – не вір.
Мушу тобі розповісти,
Як без тебе весь час я страждав,
Як не було що поїсти
І ніхто мені не переправ.
(Ярослав Виджак,
з пісні “Ти далеко від мене”)**

**Я так хочу тобі розповісти
Як без тебе я зараз живу,
Як, хоча і нема що поїсти,
Не складаю на “Красну Москву”...
Знаю я, ти подумаєш, може,
Що оці переміни то сон,
Що я далі неголений ходжу
І що нюхаю ще ацетон.
Я тепер вже й розчесаний ходжу,
Бо розжився і на гребінець!
Алкашів до квартири не воджу...
Але це ще, так, так, не кінець.
Тож повір мені, моя хороша,
Я давно вже й “Три гички” не пив,
А на ті зекономлені гроші
Навіть стрічку до патлів купив!
Через день її в коси вплітаю,
Вже вмиваюсь, виходжу на двір...
І так важко без тебе страждаю,
Хочеш вір мені, хочеш не вір.
Дуже хочу з тобою з’єднатись.
Як твого дочекаюся: “Так!”**

**Мені лишиться лиш перепратись
І сідати, як пустять, в літак...
А не пустять, піду пішодрала
І ніщо не завадить мені.
Я вже інший! Кажу, аби знала,
Вже про себе складаю пісні!!!**

порятуйте мене від канібалізму!

(жарт)

Без сала, без сала мучусь –
Хочеться сала, аж дідько по кишці шкребе!
Без сала, без сала мучусь –
Дайте шматочок, бо ж можу з'їсти себе!
Хочеться сала і дрібку цибулі.
І може, ковток “Самжене”...
Пенсії мало – а хочеться сала.
Невже ж так і життя мине?!
(Ігор Жук,
з пісні “Без сала мучусь”)

У Києві, на Оболоні,
Існую вже, а не живу.
Зазвичай їм оте, що коні,
А ще якусь морську траву.

Крильце із бройлера – в неділю,
У будні – тільки рибний фарш...
І день, і ніч про сало мрію –
Кишки без сала грають марш.

Без сала мучуся, без сала...
Отак й життя моє мине!
Та й пенсії на сало мало,
Не кажучи про “Самжене”.

Не пошкодуйте цибулинку,
Пугарика вділіть мені...
Шматочок сала дайте з ринку,
Але...не з данської свині!

Я з'їм хутенько свіженину,
Позбудусь того, що шкребе,

Подякую за солонину
І вже не їстиму себе...
...Сальце мені не по кишені,
Хоч вмоловив би, чом би й ні?
При “Самженівці” на перчині...
(Хай вибачають данські свині),
Чверть української свині!

дама – як антикапець

**Горілка украй розбещує
чоловічі товариства.
Мусить бути хоч якась дама –
інакше капець. На третій годині всі
звіріють, на четвертій – можливе
розмахування бритвами чи топірцями...
Тож украй необхідна хоч якась дама,
щоб це виглядало не так огидно.
(Юрій Андрухович
з пісні “Absolutely Vodka”)**

**Присутність у чоловічому товаристві
якоїсь одної навіть завалящої дами
не стримає, мабуть, ані озвіріння,
ані розмахування підручними засобами.
Тож навряд чи варто сподіватись,
що дії розбещеного товариства
виглядатимуть менш огидно?
А пам’ятаючи алкогольну мудрість:
негарних жінок не буває,
буває замало горілки,
сумнівно, що вдасться убезпечити
даму від посягання на її честь...
Як важко спрогнозувати
чи кількість претендентів,
які пустять один одному кров
і не лише із носа,
буде меншою за кількість п’яндиг...**

ой лишенько!

(жарт)

Скоро в тещі буде свято.

Що б це їй подарувати?

Подарую я, їй-богу,

Мойй рідній тещі...бомбу!

(Мирослав Воньо,

з пісні “Бомба – кращий дарунок для тещі”)

Гірку думоньку думаю:

Таж я сестру меншу маю.

...На виданні, отже мати

Ось-ось зятя буде мати.

...А в матусі скоро свято...

Треба швагра пильнувати!

заздрість людям і...паразитам

Грудень. Стипендії все нема.
Зимно. Благенько їжачаться плечі.
Спасибі , Вкраїно, – сказала зима , –
Забезпечила!
То нашій державі вердикт віків –
Кормити людей і вошей,
А на поетів і жебраків –
Нема грошей!

(Вікторія Каневська,
з пісні “Бардівське”)

Мерзну страшенно, бо люта зима.
В плащику легкім їжачаться плечі.
Грудень. Стипендії досі нема...
Хто ж мене, бідну, харчем забезпечить?

Ех, як була б я людина чи воша,
Дала б Вкраїна на корм трохи грошей...

приїжджайте...

**Я наївся помідорів, я наївся огірків,
Стало мені дуже кльово,
Я пішов ганять биків.**

**Ви приїхали до нас, в цей ранковий добрий час.
Хай щастить вам, люди добрі,
Я пішов ганять биків.**

(гурт “Рура”, з пісні “Я, ми і ви”)

**Молока сирого випив та наївся огірків,
Тож сиджу на унітазі і мені не до биків.**

**В животі у мене гуркіт в цей ранковий добрий час,
Вибачайте, люди добрі, що не зміг зустріти вас.**

**Приїжджайте, люди, знову,
Заспіваєм пісню кльову
Не про клятий унітаз,
А про мене, і про вас...**

**На порожній шлунок стріну,
А не як минулий раз...**

поради бадрячка

**Залишила кубіта, життя немов розбите.
Забий на всі проблеми та залишайся в темі.
З тобою твої друзі, багато пЄва в пузі,
Не жми своїм ачком,
Все буде бадрячком.**

**(Мітрій,
з пісні “Оптимістична”)**

**Покинула кубіта? Причина є радіти, –
Забий на ту невірну, знайдеш собі царівну!**

**Проблем велика купа? Пустим не переймайся
Засунь їх всі до дупи! І в темі залишайся!**

**З ачком не все в порядку? Іди мерщій на грядку
Збери насіння кропу, ним вилікуєш попу...**

**Багато пЄва в пузі? Не винні в цьому друзі!
Як хочеш довго жити, то спробуй менше пити...**

Співай це, друг, щоденно, все буде обалдєнно!!!

на вівтар кохання

Я перекроїла собі рожу.
Не підхожу?
Я повидаляла собі ребра.
Я тобі треба?
Я повиривала кутні зуби.
Гарно, любий?
Я пробила головою стінку –
Я справжня жінка.

(Ірена Карпа,
з пісні “Леді ДУ”)

Я виграла війну з целюлітом.
На пляж підемо літом?
Я вкоротила наполовину носа.
Далі дивишся скоса!
Я вставила кілограм силікону в губи.
Гарно, любий?
Я вже без верхнів передніх зубів ходжу,
Не підхожу?
Те, що не варто голити, я поголила.
Я тобі мила?
Я вже зробила опудало з себе.
Тобі така треба?
Що іще мені з собою зробити,
Щоб ти зміг мене полюбити?
Я й так вже з відчаю дерусь на стінку!
Яку ж ти, бовдуре, хочеш жінку?

без кохання ніч, як море...

Я вже втомилась від неспанья.

Треба ж якось втомитись.

Ти би хоч раз мене обійняв,

Замість отак дивитись.

**(Прена Карпа,
з пісні “Я тебе з’їм”)**

Не сплю вже другу половину ночі.

Чекаю, може, наважишся щось робити,

А ти все дивишся й дивишся в очі,

І світло вперто не хочеш гасити.

Невже ця мука буде до ранку тривати?

Тоді скажи чесно: вибач, не можу...

І хоча б обніми мене, імпотенте клятий!..

Дивитись огидно на твою рожу!

про науку і виховання курвів та мучачіків

Іноді найліпша колежанка твоя курва,
Іноді коханий твій мучачік теж курва.
Вчиш їх і виховуєш,
Але якого ж пати́чка, якщо в них мама курва?
(Ірена Карпа,
з пісні “Кокаїн”)

Якщо найліпша колежанка курва,
То втрачає сенс: скажи мені з ким ти дружиш?
І я скажу тобі чи ти теж курва.
Стосовно мучачіків. Серед цих екземплярів
Курви (а не курварі, бо то не одне і те ж)
Тоже, а по-українськи *також*, явище поширене.
Вчити їх і виховувати, все одно,
Що оперувати геморо́й через горло,
А гланди виривати через задній прохід...
І не лише тому. Як і не тому, що в них мама курва,
А насамперед тому, що не отим інструментом,
Ім'я якому пати́чок,
Колежанки і мучачіки роблені...

естрада

**Всяка істота тікає, налякана
Звуками пострілу із пістолету.
Група людей у самому сподньому
Рачки кидається до лісосмуги.**

**Бо це крос, бо це крос, бо це крос,
Бо це крос...**

**(Олександр Піпа,
з пісні “Крос”)**

**Тьма всяких істот лізуть на сцену
Часто-густо навіть без споднього.
Скачуть по сцені, верещать нелюдськими голосами...
І їх звідти не зігнати ані звуками пострілей з пістолету,
Ані звуками пострілей з гармат.**

**Бо це естрада, бо це естрада, бо це естрада,
Бо це естрада...**

КОМУ ЩО...

**Кураре конкуренту,
Банани компаньйону,
Антену абоненту
Радіотелефону.**

**Кураре конкуренту,
Путану депутату,
Оркестру інструменти,
Гітару псіхопату.**

**(О. Піпа, пісня “Кураре конкуренту”,
гурт “Борщ”, альбом “Падло”)**

**Цикуту – конкуренту,
Недоторканість – депутату,
Вулик – екс-президенту,
Прем’єр-міністру – лопату.**

**Офшор – корупціонеру,
Ковалю – ковадло,
Тюрму – опозиціонеру,
Меломану – альбом “Падло”.**

ТИ НАВІК МОЯ, ЧОГО МЕНІ СПІШИТИ?

**Я не Бог і навіть не ікона.
Ти моя, а не спішу додому.
(В. Харчишин,
з пісні “Вже не сам”)**

**Ти моя й чекатимеш до скону
На свого не Бога й не ікону!
Ну а я, допоки буду жити,
Теж додому не буду спішити.**

**А як прийду, то чарчину вмажу,
Попоїм і на дивані ляжу.**

**...В тебе ж вдома купа є роботи –
Вистачає з понеділка до суботи –
Мити, прати, на роботі працювати,
Їсти на усіх нас готувати,
Прибирати кожен день оселю,
Поки я вивчаю пильно стелю...**

**По вечері, я гадаю, пам’ятаєш:
Ще уроки допомгти зробити дітям маєш,
А тоді лягти побіля мене скраю
І сказати: “я тебе кохаю”...**

не дурій!

**Не сип на мої зморшки нафталін,
Не кидай мене в жовтні і навесні.
Я знаю, що не маєш куди йти.**

**(Валерій Харчишин,
з пісні “Не йди”)**

**Кажу тобі усоте, аж захрип:
На мої зморшки нафталін не сип!
Бо в зморшках молі не було й нема,
Ти ж сиплеш, ніби зовсім без ума!..**

**І не лякай, що кинеш мене ти,
Усе одно не маєш куди йти,
А як підеш, повернешся сюди,
Тож не випендрюйся й не рипайся!
Сиди!!!**

василюкова наука

День і ніч навпростець в поля
Я іду один, я топчу рілля...
(Олексій Василюк, з пісні “В дикім полі”
репертуар гурту “Тінь сонця”)

Ніченьки нема і немає дня,
Щоб я сам не втяв хоч одну пісня.

Отаке пишу, як рілля топчу...
Хочете, то й вас справі цій навчу.

Тож ходім вночі, а чи вдень, в поля,
В диких тих полях знайдемо рілля,
Підем навпростець, якщо вам не лінь,
Пісеньку складемо, заспіває “Тінь...”

порятуй мене...

**Піду сховаюсь у степах,
Згублюсь долинами струмків,
Збудую хату на гілках
І стану зграєю вовків...**
(Сергій Василюк, з пісні “Дай відповідь”
репертуар гурту “Тінь сонця”)

**Дай відповідь хутчіш
І забери журу,
А ні, то я, як миш,
Сховаюсь у нору.**

**Чи хату на гілках
Збудую, наче грак,
Чи в травах, у степах,
Згублюся, як хробак...**

**Щоб я не збіг у став
Долинами струмків,
Щоб зграєю не став
Голодних, злих вовків,**

**Щоб серед вовчих зграй
Не став я вожаком...
Дай відповідь, щоб я
Лишивсь Василюком...**

ВДОСКОНАЛЮЙТЕСЬ...

**Не потрібно крити в собі
І кричати на весь світ,
А краще признатися в коханні,
Краще пізно, ніж ніколи.
Щоб дитині було краще,
Працюй, не розпрямляючи спину,
Перед батьками на землі
Приклони коліна.**

**(слова гурту “Аварійне небо”,
з пісні “Мрії не згасають”)**

**Почуття не крийте в собі, не волайте на весь світ!
Як кохаєте, признайтесь, у надії на одвіт.
На землі перед батьками ви коліна приклоніть,
Вдосконалюйтесь у слові – репетитора найміть!**

не ваше діло!
або
й не такі авторитети калічать українську!

...Ток, ток по тілу,
Я так хотіла
Тобі сказати давно...
(слова гурту “Platina”,
з пісні “Білет-кіно”)

Наче ток пронизує тіло.
(О. Пономарьов,
з пісні “Деталі”)

Ток, ток по тілу,
Бо я так хотіла...
І яке вам діло
До чужого тіла?!

Та навіть в Пономарьова –
Шанувальникам української
На глум, –
“Ток пронизує тіло...”,
Ток, а не струм!!!

я себе знаю

**Тихо дівчина співала
Над рікою до світання,
Мабуть, ще вона не знала
Про моє палке кохання.
(Юрій Латуненко,
з пісні “На Івана Купала”)**

**Бідна дівчина співанку
Виводила аж до ранку,
І не знала, не гадала,
Що мені у око впала.**

**Покохав я юну діву,
Їй вже буде не до співу...
Тепер вона на Івана
Буде плакати до рана.**

турбота про неньку

Місяць уповні вискалює зуби,
Очі налякані,
А мама думала, то я.

(Юлія Бурковська,
з пісні “Вовчі ягоди”)

Не вискалюй, місяченьку, страшні
свої зуби
Бо ти ж мою матусеньку доведеш
до згуби!
І коли ти, місяченьку, завжди
проти ночі,
На матусю витріщаєш вирла,
тобто очі,
У матусі хоч й немає проблем
з головою,
Та вона тебе щоразу плутає
зі мною!
Заховайся, місяченьку, за ліси,
за гори,
Не лякай мою матусю – в неї серце
хворе...

попередження

**І та любов, яка тебе знайде,
Тебе і знищить. Я люблю тебе!
Тебе і знищить. Я люблю тебе!..
(Кость Москалець,
з пісні “І та любов”)**

**Любові кожна дівчинонька жде...
Настане час – любов й тебе знайде...
І десь в садку – під співи солов’я
Він прошепоче: будь навік моя...**

**Але...якщо під пісню солов’я,
Слова кохання прошепочу я,
То у садочку тім тебе зганьблю,
Бо ж прикидаюсь тільки, що люблю!**

**Про це, до речі, й пісенька моя...
Як дороге тобі твоє ім’я,
То бережись! Навіщо тобі я?!
То бережись! Навіщо тобі я?
То бережись! Навіщо...**

Заклинання

Ти складаєшся з уст і очей...
...Ти світанок і сутінок ти...
...Ти завихрена замкненість кола,
Ти конкретність й абстракція гола.
...Ти підносишся сфінксом пустинь...
...Ти складаєшся з цих заклинань
(Ростислав Братунь,
“Пісня про тебе”)

Ти складаєшся з губ і очей,
Ти складаєшся з п'ят і плечей.
Ти складаєшся з ліктів і вух,
Ти є спокій і ти вічний рух.
Ти світанок і ти темнота,
Ти і сонячний день, і сльота.
Ти в'юнка виноградна лоза,
Ти і сарна, й домашня коза.
Ти мені не даєшся до рук,
Ти оса, стан твій – вигнутий лук.
Ти...забракло у мене вже знань.
Ти складаєшся з цих заклинань.

Ти второпала, хто є ти?
Отже, вірш мій досяг мети!

р.с. Після публікації цієї пародії в журналі “Перець”, автор пародійованого твору прислав листа, у якому не лише “пожурих” мене, що я смів його пародіювати, але й назвав прізвища поетів на яких писати пародії можна...Його лист, пересипаний нецензурними висловами, закінчувався так: “А ти як думав, дорогий товариш, я тобі не Пушик і не Ярош?!” Не знаю, що пан написав до “Перця”, але там я більше жодної пародії надрукувати не зміг.

На щастя, це був перший і останній відгук з настановами, якщо не брати до уваги бунту проти моїх пародій однієї вправної професорки-поетеси та одного академіка-початківця...

народний відкривайло

Кип'яток тече у твоїх жилах,
П'ю тебе – каву з молоком.
Наче ток пронизує тіло,
Нам іти одним шляхом.

Трохи ближче і навіть трохи далі
Ти відкриєш мені свої деталі.
Трохи ближче і навіть трохи далі
Я відкрию усі твої деталі.
(Олександр Пономарьов,
з пісні “Деталі”)

Кип'яток несуть жили до серця,
Трохи далі і вже закипиш...
Поливаю тебе із відерця,
Не дай Боже, ще в ліжку згориш.

Струмом–током пронизує тіло:
Це ж кавуся моя з молоком
Ледь у ліжку живцем не згоріла...
З ким пішов би одним шляхом?

Та на цей раз усе обійшлося!
Б'ють у серце мені солов'ї –
Ти ж, сховавши лице у волосся,
Відкриваєш деталі свої...

Лиш відкрила круглесенькі п'яти...
За роботу узявся я сам,
Й гарячково почав відкривати
Все, що є у наявності в дам.

Ось і литочка точена біла,
Ось колінце, ось ще одно...

**О! яке ж в тебе сонячне тіло!
І яке в тебе стигле стегно!**

**...Від найближчих розкішних деталей...
Враз змокрів мій розкошаний чуб...
Відкриваю від них трохи далі,
На плескатім животику...пуп.**

**Трохи вище і трохи далі –
Звабні перса і шийку, і рот...
Відкривав би ще й далі деталі...**

...А ти зразу чомусь: ідіот!

**Так, до слова глухий абсолютно,
Я до музики маю хист.
Я поезій чужих не читаю,
Сам всіляку “муру” складаю,
Для народу усе те співаю,
Бо ж артист! Популярний артист!!
Молодий, голосистий і модний,
Відкривайлодеталінародний!!!**

сердечна дяка

**З тобою я в гірких сльозах,
З тобою я на небесах,
На небесах святих...
З тобою я живу й сміюсь,
Нічого я у світі не боюсь!
Бо ми з тобою удвох!
Ненавиджу й кохаю,
Знов люблю і знов тікаю,
Я кохаю все одно...
– Тебе я люблю!
І знову, і знову, знову я тобі кажу,
Що я тебе люблю!..**

**(далі в тексті така ж
багатослівна балаканина – І. Г.)**

**(Степан Галябарда,
з пісні “Ненавиджу й кохаю”,
виконавець Жанна Боднарук)**

**Люблю, тікаю та кохаю,
Ненавиджу і все одно
Живу, сміюсь, пісні клепаю
Про тебе, клята сатано!**

**Вночі ридаю, плачу зрання
І на землі, й на небесі...
То й що, що з пісні про кохання
Сміються всі чи майже всі?..**

**Про тебе, люба й окаянна,
Й про нас обох оці слова...**

**А як чудово пані Жанна
Цю тарабарщину співа!**

а я що казав?..

(чоловіча помста)

Не остудив осінній вітер
Твого гарячого чола.
Ти в листя викинула квіти,
Не оглядаючись, пішла,
Не оглядаючись, пішла.
Та знай, тобі я буду снитись
Красивий, гордий, молодий.
Ще схочеш ти мене любити
Й шукати тут мої сліди.

**(Степан Галябарда,
з пісні “Осінні вітражі”)**

Я й досі гордий і вродливий.
Як ти шукатимеш сліди
Та будеш кликати: “Красивий,
Прийди, молю тебе, прийди...”
Тобі я нагадаю: квіти;
Якою ти тоді була,
(Коли осінній зимний вітер
Не остудив твого чола);
Й що схочеш ще мене любити,
Що ти до мене ще прийдеш...
Пробач, я звик без тебе жити.
Та й в листі що тепер знайдеш?

...Давно вже листя перепріло,
Давно вже щезли в нім сліди,
Давно мені переболіло...
Не снитимусь уже, іди,
Тепер уже назавжди йди!

оновлення...перед сутичкою

**Зачіска модна, колір обличчя,
Знаю, тобі це буде незвично:
Я – нова-нова, нова-нова-нова.
Вечір і я вже до бою готова,
Ти від сьогодні зви мене Нова.
Я – нова-нова, нова-нова-нова.
Я не Наталка, не Катерина,
Я не Палажка і не Христина,
Я – нова-нова, нова-нова-нова.
Може, Наталка? А може, Ірина?
Ні, нова-нова, нова-нова-нова.
(Ірина Білик,
з пісні “Нова”)**

Вії, як стріли! Кульчик – у носі,
Брови шнурочком, не так, як досі.
Зачіска – диво! Щічки рум'яні...
Дивна красуня! Писана пані!!
У гардеробі – повна обнова,
Тож відтепер називай мене НОВА!!!
НОВА і крапка! Та не Христина,
Не Валентина, не Катерина,
Не Маргарита, Ольга чи Дуся
І не Віруся, і не Маруся...
Як же я НОВА, в біса, зовуся?!
Точно не Хівря і не Пердіта,
(Бо ж не іспанка). Звісно, не Зіта,
(Бо не індуска). І не Лоліта,
Може, Ірина, а може, Віта?
Ні! Нова-нова, та не Палажка...
...Впізнати НОВУ мене вже важко...
Як поцікавишся: "Що це з тобою?"
Я відповім, що готуюсь до бою!
З ким воюватиму? Хоч би з тобою!
Чи з ким завгодно, адже я НОВА,
Будь-кому в писок дати готова!!!

пожалій мене, я ж таке молоде...

А чо' мені нічо' сказати ти не хоч!
А чо' мені ти тіко голову морочиш?
Схочеш, в море ускочу вниз головою,
в море чи де,
Ще впаду, розіб'юсь, ти ж дивись,
а то гірше буде!
Пожалій, пожалій ти мене, я ж таке
молоде.

(Віталій Боднар,
з пісні “А чо' мені нічо' сказати ти не хоч!”)

Ти чо' мені нічо' не ка', лиш го' моро',
Напе', не зна, що я такий хоро',
Що сторч голо' уско' у мо' чи де?
Тобі ж тако', мабу', неперели' буде!
Коли ж я впа' й розі', тебе обся' жалі,
Що ти таке моло' не пожалі'...
Але не тіко це, коха', є головне,
А те, як піс' – “А чо...” – ти бу' співа без ме'...

запльоване кохання

(з циклу “Вершини пісенної творчості”)

Сядемо у парку на паркову лавку,
Я із кишені достану цигарку,
А ти така гарна і пива не п’єш.
Сидиш коло мене, сємочки плюєш.
(Віктор Бронюк,
з пісні “Сінеглазочка”)

Ввечері, в неділю у старому парку,
Сіли собі з нею на паркову лавку.
Я хотів дівчину в губки цілувати,
А вона...почала сємками плювати.

Я струсив лушпиння і достав цигарку,
Обняв сінеглазку за плечі у парку,
Прошептав на вушко: “Ти така вродлива...
Може вип’єш, люба, хоч баночку пива?”

– Не вживаю пива!

– Тоді, може, соку
Хоч скляночку вип’єш, смачного, нівроку!
Є багато різних, можеш вибирати...

– Та не хочу соку, а хочу плювати!

Я її благаю: “Люба сінеглазка,
Та не плюй на мене сємками, будь-ласка,
За плювання можуть нас оштрафувати,
Хочеш шоколадку?”

– Нє, хочу плювати!...

**Тож купив насіння, стали на алеї...
Плювала на мене, я плював на неї...
Так собі плювались до самого рання...
От і вийшла гарна пісня про плювання...**

**Та не буду пісню друкувати в газеті,
Розміщу на сайті своїм в інтернеті.
...Мрію, щоб фанати ТІКу заспівали
Про влюбльонних юних, що в парку плювали...**

ДЕТСКІЄ ЗАБАГАНКІ

Галя хоче бути доктором,
А Люда – директором хвабрики,
А Петя хотів бути шохвером,
Тільки у нього немає прав.

А Ваня ніким не хоче бути.
Він хоче бути пілісосом.
А мама набили його по руках
І пілісос заховала в шкаф.
(Віктор Бронюк,
з пісні “Детскіє ігри”)

...А я, Вітя, которого в
Детстве ані мама,
Ані вчителі,
Не навчили української,
Желал стать співаком
І петь собственниє
Пісні про пілісос,
Шохверів та шкафи.
Мрія сбилась!
Тож тепер і сам сочиняю
Всяку чортівню несусвітню
На азіровском наречії,
І на сміх петухам, пою...

гордість не без удівлення
(не “пісенні” пародії, репліки, відгуки, міні-рецензії і т. і.)

гордість не без удівлення

Місяць повний був, тихо вили собаки,
Сьогодні свято в селі, всі напилися в сраку,
А один хтось ні каплі не пив –
Преступлення творив.

А прокинулись зранку страшно не раді.
Хтось купу велику наклав біля сільради...
(Віктор Бронюк,
“Пісня про воно”)

Я горджусь українською диво-естрадою,
Де співають про купи *воно* під сільрадою.
Хоч у мене, однак, визива удівлення,
Що один лиш творив уночі преступлення.

А що, решта оті, що напилися в сраку,
Як почули, що виють на місяць собаки,
То наклали *воно* у штани з переляку?..

ПОДЯКА З... ПОБАЖАННЯМИ
(з листа мешканців країни Oz до артиста)

Всіх! З новим роком!
З новим щастям!
Співають всі в країні Oz!
З новим роком!
З новим щастям!
Снігурко, де твій дід Мороз?
Його загубила,
Чи він сам загубився?
А може, олені його підвели?
А може, за щось він на нас розлютився!
Снігуронька в шоці – її довели.
(Олександр Пономарьов,
з пісні “Я твій дід Мороз”)

За вітання з Новим роком
Мешканці країни Oz
Вам, поете, дуже вдячні,
Раз пропав десь дід Мороз!
А Снігурочці, що діда
Десь посіяла вночі,
Радять мешканці, оті що
В шоці – ваші слухачі:
Загубивсь Мороз, то й добре!
Із снігів його не жди...
Було б добре, якби дідо
Загубився назавжди!..
А якщо Мороз знайдеться,
Дуже вже його не лай...
Хай ніколи не приходить!
До нас прийде Миколай...

про тамка і тутка

(лист-роздуми про долю Оксан, що тепер Сюзанни)

**Ми не виділись давно вже
Та між нами щось було.
Ти, кохана, десь далеко,
Як далеке НЛЮ.
Ти в Італії пропала,
Я лиш видів Рим в кіно,
Тутка ти була Оксана,
Там Сюзанна ...
...Наших там дівчат багато,
Але ж є одне чому
Всіх бабів там доглядають,
А дідів нема кому?
...І росте бюджет держави,
Нам пропасти не дадуть,
Нам Сюзанни шлють доляри,
А хлопи горілку п'ють...**

**(Левко Боднар,
з пісні "Сюзанна")**

**Наші в Римі заробляють...
(Скільки їх жінок і дів!),
Що бабів там доглядають,
А тепер частіш – дідів.**

**За дідів тих й віддаються,
Ті доляри їм дають,
За які на Україні їх хлопи
Колишні п'ють...**

**І якщо ми хочем, Левку,
Щоб так далі не було,
Щоб були кохані поруч,
А не так, як НЛЮ,
То потрібно не пускати
Їх в Флоренцію чи Рим,**

**Менше пити й заробляти,
Хоч і важко, та самим.**

**Бо допоки заробляють
Тамка доляри жінки,
Тутка ми забути маєм,
Що від роду козаки!**

посміє, він морж!

Пісок гарячий, білі хвилі, вітрильники і дельтаплани.

Навколо всі дівчата милі, та я попала в твої плани.

Зима настане, сонце згасне, завіє все і побіліє.

І ти у плавках, і у ластах вже залицятись не посмієш.

**(Олександр Бригинець,
з пісні “Літо назавжди”)**

Та не журись, іще не все пропало!

Як в плани ти його потрапила, сиріч попала,

То й взимку він, не сумнівайся ні на мить,

У плавках й ластах залицятися не прекратить!

що робити, аби не плакати?
або
як перехитрити жінку?
(дружня порада чоловіка, пошлюбленого 35 літ тому)

Тільки очі продираю, умикаю свій приймач.
Танцювати починаєш, а мені тоді хоч плач.
Тут усі зірки естради: дансу, року і попси...
Не приносять мені радість вранці їхні голоси.
(Олександр Бригинець,
з пісні “Капелюх”)

Не журіться, прошу пана, на біду цю рада є:
Не вставайте перший зранку, спершу
хай вона встає...

Щоб без танців обійтися, не вмикайте приймача,
Хай вона на кухні спершу вам, бодай, заварить
чай.

А коли питає ніжно: чи не хочеш їсти ти?
Відповіжте: ти ще трохи потанцюй коло плити,
Може, витанцюєш борщик із м'ясцем,
що так люблю...

Ну, а я без дансу й року ще з годиночку
посплю.

...Як вона вас вмить розкусить, бо ж доросла –
не дівча,
Тільки очі продерете, поламайте приймача!..

кальки з “общепонятного” – наслідок прогулювання уроків у школі?

Мрію, бо спогадів нема,
В пам’яті – лише одна зима...
(Олександр Бригинець,
з пісні “Іграшка”)

Тому, що в пам’яті у вас *одна* зима,
Співати вашу “Іграшку” охоти щось нема...

до питання про безпеку польотів

Згадавши музику забуту,
Я замовляю на прокат
Літак без крил і без маршруту
І ми летим без парашуту – небо!
(Вікторія Васалатій,
з пісні “Знаю”)

Дозвольте, пані, отаке спитати:
“А чи не лячно так летимітати?
І річ не в тім, що без маршруту,
Й не в тім, що і без парашуту,
А в тому, що хоча безмежне небо,
Та літаку колись і на посадку треба...
Для того пам’яті про музику замало!

А на пілота коштів у вас стало?”

знаю, але, на жаль, не все

**...Ми їдемо ночі і дні.
Ну як воно сталося з нами,
що їдемо, їдемо – і
ніяк не доїдем до мами?!
(Анатолій Кичинський,
“В гості до мами”)**

**Ми їдемо ночі і дні,
Ми їдем літа за літами,
Ми їдемо, їдемо і
Ніяк не доїдем до мами.
(Микола Янченко,
автор слів і музики
до пісні “У гості до мами”)**

**Я знаю, без Вас матері
Будуть в самотині тужити...
Не знаю - хто злодій
І хто
Кому мав би пику набити?**

аби в читачів теж дах не з'їжджав ...

**Все так заплуталось, що скоро з'їде дах,
Я вже не бачу зміст, мені байдужа суть,
Скажи мені, мій друг, як бути далі...**

**(Володимир Шинкарук,
з пісні “З мене досить”)**

**Скажу відверто, як читач, не друг:
Не казна-що пишiть надалі,
А щось таке, аби у нiм був зміст,
Бо, “З мене досить”, то ... коту під хвіст!**

не вірю!

**Мене мати в плахті колисала,
А в криниці кожний день купала,
Як купала, то забула втерти,
Буду файна до самої смерті.
 (Микола Янченко,
 з пісні “Мене мати в плахті
 колисала”)**

**Не повірю до самої смерті,
У таку, не перепрошую, дурницю,
Що дитятко забували втерти,
Навіть взимку опускаючи в криницю...**

**Наостанок (тільки це між нами):
Ну навіщо так глузуєте із мами?**

про небесні роги, цвяхи зорів та непотріб

Замість неба – роги, замість зорів – цвяхи.
Я жалібно ковтаю все, що не можу взяти.
Зима, літо – осінь, гола і невдаха,
Залишки кохання, мальовані лахи.
Що маю робити, що маю купити –
Свічку чи ліхтарик, прозорі окуляри,
Щоб могла дивитися, добре роздивитися,
Що я біля тебе і хто я біля тебе.
(Валерій Харчишин,
з пісні “Твої слова”)

Отаке-то, пане, кохання в невдахи!
Осколки любові, мальовані лахи...
Роги – замість неба, цвяхи – замість зорів...
Я вам співчуваю у вашому горі.

Тож, аби забути голу осінь, лахи,
Щоб вам замість **зорів** не ввижались цвяхи,
Аби щезли роги, повернулось небо,
Не жаліти коштів на покупки треба.
Не купуйте свічі, ліхтарі всілякі,
Навіть окуляри, бо то все ...
Ніяке!

Будьте обережні, аби не вдавитись...
Щоб вона могла вас добре роздивитись,
Десь купіть прожектор, тільки не китайський,
А вкрадений з війська новенький, радянський!

секонд хенд

**Вона мені сьогодні подзвонила.
Сказала, що не може більше так,
Сказала, що вона твоя дружина,
А я ніхто і звуть мене ніяк.
Вона мене благала зупинитись,
Віддати, що належить тільки їй,
Та як на тебе можу не дивитись?
Для мене ти один, ти тільки мій.
Ти мій, ти мій, ти мій, ти мій.
(Ірина Білик,
з пісні “Ти мій”)**

**...Вона тебе так мусила назвати.
Її я розумію, позаяк,
Пора вже спільному, нарешті, визначатись –
Він з ким – дружиною, чи панею ніяк...**

Не знаю чи чужого хоче кожна,
Та, як чужого мужа хочеш ти,
Це ще не значить, що казати можна,
Що тільки твій він, Господи прости...

**Отож, якщо вона тебе благала
Спинитись, то закінчуй цей базар, –
Віддай тій жінці те, що в неї вкрала,
Бо ж секонд хенд таки не твій товар.
Не твій товар, не твій товар, не твій товар...**

жаль...

**...Всі слова – одна омана,
Всі думки – одна печаль,
Час тече, минуле тане,
Чи на щастя, чи на жаль.
 (Ірина Білик,
 з пісні “Те, чого нема”)**

**А мені, Ірино, жаль,
Що у Вас одна омана,
А також одна печаль...**

**І якщо оці рядочки
Написав я недарма,
То печаль у Ваших віршах
Відтепер буде сама...**

**І сама омана теж...
Шанувальник Ваш, еге ж.**

зачекайте, не топіться

(спроба порятувати від суїциду гарного поета-пісняра)

**Простелилися тумани
ген та ген, де плеса,—
не загоїть мої рани
матінка Одеса.**

**Розмаринового зілля
більше не нап'юся —
дочекаюся весілля,
або утоплюся.**

**(Т. Василько,
з пісні “Хто загоїть мої рани?”)**

**Як утопитесь, можливо,
Повідомить преса,
Та сумнівно, що тужливо
Зарида Одеса...**

**Чи не краще почекати,
Васильку, дівчину,
Аніж пити перестати
Зілля розмарину?**

**Ще загоїть Ваші рани
Ганнуся чи Настя...
Ще десь вирине з туману
Так жадане щастя.**

**Ще діждетесь любові,
Надій не втрачайте.
Кохайтесь й далі в слові
І пісні складайте!**

що хочеться, те й робіть!

**А я би так, а я би так хотів
Ганяти знову на дахах котів,
Малу Наталку подражнити в грі,
На самокаті мчати по дворі.
А бабки скоса дивляться без слів,
Не впізнають бешкетних дітлахів,
А я й Наталка по дворі йдемо
І як колись їмо ми “Ескімо”.**

**(Андрій Бема,
з пісні “Дитинство”)**

**А хто ж то вам, Андрію, не дає?
Якщо Наталка десь поблизу є,
Дражніть її (хоча й доросла!) в грі
І мчіть на самокаті по дворі...
Хай скоса дивляться в дворі на вас старі,
Хай бабки кажуть: та ж вони, як школярі...
Бо доки діти ми, допоки живемо,
Лиш жаль – не те вже нині ”Ескімо”.**

**...Пишіть пісні, любіть, а на верхи
Нехай не лізуть за котами й дітлахи,
Бо ненадійні нинішні дахи...**

спроба рецензії

**Падає листя і дощ верховодить,
Грому гримиться, сонце вже й не виходить.
Віддаляєшся в простір, десь вниз, по клятій мапі
За кордон, або просто за панькову хату.
(Тарас Терпецький,
з пісні “Падає листя”)**

**У пісні є – про низ,
 про мапу кляту,
Про закордон
 і про Панькову хату,
Про дощ, про листя, сонце,
 гromовицю...
Бракує тільки –
 про Панькову молодицю...**

**А без Панькової, Тарасе,
 молодиці
Будь-яка пісня, вибачайте,
 до їжиці!**

про мороз на сонці

**Я полетів вперед, уверх,
Я полетів і там завмер.**

**Мене сонечко стріча,
Я вклонюсь йому...**

**Я полетів назад, униз
Я полетів і там дививсь.**

**Сонце приязно кивне,
Сиву паморозь із брів
Собі змахне.**

**(Віталій Боднар,
з пісні “Я полетів”)**

**А я б, Віталію, хотів,
Щоб ти насправді полетів,
Цебто, махнув кудись увись —
Де би завмер, а чи завис...
І сонцю приязно кивав,
З брів йому паморозь змітав,
Але пісень вже не стругав!**

пісенна революція

(комплімент)

**Ягоди спілі на стегнах хитаються,
Солодом юности переливаються...**

**(Петро Гнида,
з пісні “Калина червона”)**

**Сподіваюсь, поет усвідомлює, що своєю
“Калиною червоною” зробив неоціненний внесок
у пісенну творчість трьох сусідніх народів –
українців, росіян та білорусів!**

**І тепер вони (народи-сусіди) пісні про калину
співатимуть у петрогнідівській інтерпретації...**

Українці:

**А стегнина, а стегнина не верба,
А дівчина, а дівчина молода...**

**...Ой не сама, не сама стегнину ламала,
Ламав мій миленький...**

**...Білий цвіт на стегнині,
Як фата на дівчині...**

**...Ой шум шумить по долині,
Ой шум шумить по долині,
Ой шум шумить по долині,
Широкий лист на стегнині...**

Росіяни:

**Стегнінка-малінка моя,
В саду ягодка малінка моя...**

**...Стегніна красная, стегніна визрела,
Я у зальоточкі характер визнала...**

Білоруси:

**Як пріехал Ясю з вялікай дарогі,
Рассказав йон маці пра свае навіны:
Матуля-матуля, увесь свет вандраваў я,
А такой стагнінушкі у свеце не відав...**

фокус

Ти ховаєш очі
За свою спину.
Тобі легше спати,
Чим вести війну.
 (гурт “Мерва”,
 з пісні “Статус правди”)

Це в пригоді стало б
Багатом в житті,
Хто не на спині спить,
А на животі.

Чи в розвідці хлопцям
На страшній війні,
Якби вони мали
Очі на спині...

Тож, розкрийте врешті
Таїну оцю,
Як із лоба очі
На потилицю
Заховати можна,
Звісно, в мирні дні,
А як доведеться,
То і на війні.

про третю голову

Я поламав третю голову,
Зависла третя пара мізків моїх
Від вчора до завтра і нового
Нічого не приходить і т. д.
(Колос,
з пісні “Не будь такою серйозною”)

Попри рідкісну наявність в автора пісні
Трьох голів з парою мізків! у кожній,
Мені з цього приводу від вчора
До Нового року нічого нового
В єдину голову не приходило.
Щоправда, я ніяк не годен надивуватись:
Ну як ота третя пара мізків
Могла зависнути в поламаній
Паранормальній третій голові,
Якщо її і в першій
Зроду-віку не було...

засоби протидельтапланної оборони

На місто впаде день
підбитим дельтапланом
і дощенту знесе
твій повітряний замок
(Андрій Зозуля,
з пісні “Нащо?”)

Коли на місто день
впаде в якийсь там ранок,
то, певна річ, знесе
той невагомий замок...

Та кілька запитань
до вас я маю, пане,
скажіть: а хто і чим
збиває дельтаплани?

Винищувачі реактивні
із гарматок,
чи капосні малята
із рогаток?!

п'ята хвалебна пісня про епіцентр та підлабузників (спроба наслідування)

Епіцентр (мережу крамниць) та його власника завзято прославляють у піснях Юрій Рибчинський, Вадим Крищенко, Павло Зібров, Ярослав Борута (лебідь кохання), Крихітка, Валентин Мазур та академічний ансамбль козаків з Хмельницького під орудою Миколи Балеми. Запрагло долучитись до цієї справи і мені (І.Г.)

**Хто сарай собі мурує,
Чи возводить дім,
Епіцентр запропонує
Те, що треба, всім.**

Приспів:

**Чи із Кончі ти вельможа,
Чи із Гути хлоп,
Епіцентр тобі допоможе
Опа-опа-оп!**

**Як тобі потрібно дуже,
Тачку чи цемент,
В Епіцентрі знайдеш, друже,
Все це у момент.**

Приспів

**Мати з ним приємно справу,
Бо ж новинки тут,
Він обплутав всю державу,
Мов гігантський спрут!**

Приспів

Все тут є, була б валюта,
Чи своя грошва.
Вже про Епіцентр й Борута
Лебедем співа.

Приспів

Епіцентр прославляють
І Вадим, й Юрко.
Славні хлопці заробляють
Цим на... молоко...

Приспів

Ще співа про Епіцентр
З Києва – не хлоп,
Що великі вуса має
І високий лоб.

Приспів

До оцього словоблуддя
І жінкам – не зась,
Тож до нього долучилась
Крихітка якась...

Приспів

Та поети не самотні,
Як і співаки,
На сміх курам Епіцентр
Славлять козаки.
Їх до пісні спонукає
Сам Балема-пан
Та на весь район відомий
Класик - графоман!..

**Тож співайте оцю пісню
І не морщіть лоб,
Епіцентр вартує того
Опа-опа-оп!!!**

інквізиція

балакуча та ошпарена

**Оглушив, ошпарив, приголомшив,
Глибше, ніж боялась, увійшов...**

**(професор Ольга Слоньовська,
“Прагнучо, несамовито...”)**

**Береш мене, як ураган містечко,
Безжалісно і боляче береш.**

**(професор Ольга Слоньовська
“Береш мене, як ураган містечко”)**

**Ти увійшов ще глибше, ніж боялась.
З останніх сил я простогнала: ах!
Оглушена, ошпарена старалась
Не дати, щоб знесло у мене дах.**

**Містечко цього разу уціліло,
Хоча подекуди з дахів забрало гонт.
Навіщо я про це вам розповіла?
Бо потребую коштів на ремонт...**

Р.С. Після прослуховування цієї пародії співачка зі Львова сказала: “Такий вірш могла написати лише людина несповна розуму”. Кого вона мала на увазі – пані професорку (авторку) чи мене, уточнено не було. Напевно, мене. Та залишимо це на розсуд читачів...

інквізиція

Пікова дама стоїть на путі,
Там, де так слизько чи скали круті,
Пікова дама вже плетиво тче,
Смачно всміхаючись, оком січе.
Пікова дама моменту чека,
Зваблює інших, до себе гука.
Пікову даму очима спалю,
Наче змії, їй на хвіст наступлю!
Вийся, шипи, а чи гнися як лук,
Знай, що у мене сталевий каблук!
(Марія Ткачівська,
“Пікова дама”)

Пікова дама – суперниця, зло,
Пікову я ненавиджу зело,
Щоб не всміхалася більше вона,
Хижо, неначе якась звірина,
Я їй пащеку розірву до вух
І, як вона ще не випустить дух,
Виберу вирла, на хвіст наступлю,
Подихом пікову дама спалю,
Попіл із неї за вітром пущу,
Той, що осяде, опісля дощу,
Буду топтати шалено, бо я
Теж, чесно кажучи, та ще змія...

повторити чи зрозуміло з першого разу?

...І не хочу нічого:

ні того, ні цього.

А того, що чого

я не хочу нічого,

Навіть цього "нічого",

навіть... навіть його,

бо чого та чого,

бо чого та...нічого.

(лауреат премії ім. Тараса Мельничука

Михайло Василенко,

"Утікав та зникав...")

Щоб второпати щось

із мого того й цього,

Не учитуйтесь в текст,

це не дасть вам нічого.

Все одно із мого

того, цього й он того,

Без півлітра не втямите

що і до чого!

Тож читайте щось інше,

або і нічого.

Я ж пишу, як умію,

і що вам до того?

Ваша думка про те, що мій вірш

ні до чого,

Абсолютно для мене

не значить нічого!

екстрім...

...Бо так любить тебе ніхто не буде
На нашій недолюбленій землі.

...Коли мене впізнаєш в стоголоссі,
З червоних яблук постіль постелю.
Тоді і я, кохана, в свою осінь
Тебе покличу – палко долюблю.
(Олекса Озірний,
“Поклич мене, кохана в свою осінь”)

Поклич мене весною в свою осінь.
Вже скільки літ про це тебе молю!..
Я голос твій впізнаю в стоголоссі
І вкотре тебе палко полюблю...

Прилину миттю до твоєї хати,
Далека, люба зіронько моя,
І ти переконаєшся: кохати
Тебе ніхто не годен так, як я.

А восени покличу в свою осінь,
З червоних яблук постіль постелю
І так, як ще ніхто у світі досі,
Тебе на йонах стиглих полюблю...

А буде мало, мила, у саду
Мурашника великого знайду...
І на мурашника дрібненькому гіллю
Тебе таки, кохана, долюблю...

та не шелести... і не сякайся!..

Не шелести вухами під вікном,
Твоє волосся у борщі обридло.
Ти – моя нежить і уже давно.
І не сякайся в яблучне повидло.
(Юрко Гуцуляк,
“Моя нежить”)

Потратився на УЕКівське вікно,
Хоч ми з тобою не такі багаті!
Та шелест вух твоїх слонячих все одно
І через нього теж дратує в хаті.

... А звариш супчик, чи російські “щі”
(У тебе так давно вже повелося!),
То, в них, як й у салатах та борщі,
Завжди добрячий жмут твого волосся...

Оці наїдки, щиро зізнаюсь,
Мені давним-давно вже остогидлі!
І через них я скоро вже зіп’юсь,
Якщо не через шмарки у повидлі!

Твої “делікатеси” бачу в сні...
Мене, мабуть, вже треба лікувати...
То що ж робити, підкажи мені –
Тебе покинути, а чи самому готувати?

на замітку прочищувачам вух

Аплодисменти крапель дощових
Бентежать скло. Я вікна зачиняю.
Хтось чує вальс у звуках цих німих,
Я ж динамітом вуха прочищаю.
(Ольга Германова,
“Так мені і треба”)

Бентежать оплески дощу віконне скло,
Хтось навіть вальс німих краплинок слуха,
А в мене, молодії, як на зло
Забиті сіркою ущент обидва вуха!

Мені їх промивали, та дарма,
Я, як не чула, так й не чую світу,
Тож виходу вже іншого нема,
Як не закласти в вуха динаміту.

Робити це потрібно не в гаю,
Не поза містом, а посеред хати,
Щоб після вибуху голівоньку свою
Розтрощену зібрати й поскладати...

Тоді самій, бо ж хочеться ще жити,
Її швидесенько до тулуба пришити,
Й радіти щиро, що не випустила дух
І, як й очікувалось, повернула слух!

рідна пустка

**Рідна пустка. Цямрина. Цеберце.
Півень, що питає куд-куди...
(Павло Гірник, “Рідна пустка.
Цямрина. Цеберце.”)**

**...В кропиві – криниченька старенька.
Доокіл – некошена трава,
А на плоті курочка рябенька
Кукуріку голосно співа.**

**По квартирі гонорово вже не ходить
Й не питається: “Чи всі живі?” – гарбуз,
Каченяток злий гусак не водить,
І не каркає на клуні чорногуз...**

**Груш не родять яблуні прадавні
І мишей не ловлять вже зайці...
Запустіння. Правда, в теплім травні
Ще витьохкують коханим горобці.**

прощання на розі

Вечір снігом сів і сів.
Ми на розі прощались тоді.
...В тебе мрія – зорі Парижа.
Ти пішла за білу межу.
Лиш морозно-тверду, як лижу,
Я услід оближу губу.
(Станіслав Шевченко,
“Вечір снігом...”)

Твій літак уже, мабуть, в Парижі.
Я ж – на розі стовбичу й досі,
В мене губи затвердли, як лижі,
І замерзли шмарки у носі.

Ні на що не надіюсь, мила,
Така доля чи невезіння...
Облизатися теж несила,
Бо язик примерз до піднебіння...

Тож додому несу свою лижу,
Поки в жилах ще кров циркулює,
І ревную, що в клятім Парижі
Хтось м'які твої губи цілує...

не втрачайте надії, хто не на небесах

**Як я хотів зібрати всіх до купи
І прихилити небо кожному, хто не на небесах!
А кинув пити – й стало все до дупи..**

**(Ярослав Довган,
“Як я хотів зібрати...”)**

**...Ви не хвилюйтеся, цей стан триватиме недовго.
Зап'ю вже скоро. Безпробудно. Довган.**

**І знову мені стане не до дупи
Бажання позбирати всіх до купи...**

ПОМАГАЄ

**Не хочу я побачень без любові,
бо без кохання ночі вже не ті,
бо почуття тоді – немов у схові,
лишень слова поверха золоті.**

**А звуки що, як серце затверділо,
немов застигла грудa вже давно...
Та часом ще здригнеться моє тіло,
коли наближусь глянути в трюмо.
(Володимир Качкан,
“Не хочу я побачень...”)**

**Які там ночі, як нема любові!
Обійми кволі в ліжку теж не ті,
бо почуття відсутні навіть в схові,
лише слова поверха золоті.**

**А хочеться бодай ще раз спізнати
на схилі літ палкий кохання жар,
тож, щоби змусити себе не юнку покохати,
дивлюсь в трюмо на свій старечий твар...**

верлібр для коханої

Сніг на світанні
здається якимсь неприродним.
Аж занадто білим і незайманим,
як сорочка на тілі покійника,
як верлібр,
що тече в твоє серце, кохана.
(Володимир Гросевич,
“Сніг на світанні”)

Мій верлібр, кохана,
який тобі присвячую,
як фата на дівчині,
як свіжовипрані
солдатські підштанники,
як цвіт на калині,
як сорочка на тілі мерця,
як вовна паршивої вівці
після хімічної обробки,
як щойно побілений
громадський виходок...

мрія

**Роздягнутись повільно під музику,
В ритм ввійти, за собою покликати
І на пальцях розхитані трусики.
Усміхаючись в натовп кинути.**

**(Наталя Віргуш,
“Роздягнутись повільно...”)**

**На жердину залізти б під музику,
Здивувати всіх доброю школою,
Зняти вправно тісненські трусики,
Посвітити дупцею голою.**

**Голяком у шпагаті повиснути,
Трусенятка метнути між столики,
І від сміху раптово приснути,
Що їх нюхають не лиш алкоголіки...**

**Із жердини злізти швиденько,
Усміхнутись, не грошей ради,
І граційно в тісеньку сукенку
Заховати свої принади...**

ВИДИВО НЕ ДЛЯ СЛАБАКІВ!

А у тебе гудзик розстібнувся.
Розстібнувся гудзик випадково.
І з під блузи в тебе виглядає,
Виглядає, серденько... О-го ...

Ти спокійно гудзик застібнула.
І спитала: “Що з тобою, милий?
Чи тобі зробилося погано?”
І сказав я жалібно: “Угу ”.
(Василь Кузан,
“А у тебе гудзик розстібнувся...”)

Як у тебе гудзик розстібнувся,
Я від тебе миттю відвернувся,
Але було пізно вже, їй-Богу,
Тож я хляпнувся непритомний на підлогу.

Ти схилилась наді мною, мила,
І водичкою мене облила,
– Що з тобою, любий? – запитала,
Й знов... о-го! з-під блузки показала...

І хоч ти мені подала руку,
Я лежав і, як телятко, мукав...
А як ти ще бризнула водиці,
Попросив: “Сховай, нарешті, циці...”

бунтівна душа

Столітня осінь. Вулики і мед.
Калина. Самогонка із калини.
Пташина згряя душу підійме,
Потримає у зорях і покине.

(Ігор Павлюк,
“Столітня осінь”)

Глибока осінь. Пасіка стара.
У вуликах давно дрімають бджоли.
Хильну собі горілки з піввідра
І заголошу, мов на конкурсі ”Гринджоли”...

Як пасічник на закусь мед подасть,
До самогонки дивної з калини,
Душа, щоб не сп’яніти, раптом – шасть!
Із тіла випурхне і до зірок полине...

Літатиме між зорями душа,
Не знатиме, бідака, супокою,
Аж поки їй якесь мале пташа
Не скаже, що я вийшов із запою...

Повернеться назад душа моя,
У тіло миттю запурхне з розгону
І житиме там доти, поки я
Десь знов не надеруся самогону...

оббльоване свято

**На поверх четвертий завершую сходження.
Я, як завжди, без краватки і без подарунка
на святі твого дня народження,
на святі наповнення шлунка.
...Запрошую тебе на танок – знай, ти мною ще не забута.
Та щось несумісне в душі чи у тілі,
бо під музики звуки прості й зрозумілі
мого хилитання завелика амплітуда.
Я нахиляюсь, відкидаючи твою ногу.
Нарешті покінчено з душевними муками –
наповнюючи кімнату новим змістом і звуками
я безупинно блюю на підлогу.**

**(Сергій Мекеда,
“Вітаю!”)**

**Іду до тебе вкотре впорожні на день народження,
хоч міг би й з квіткою чи подарунком припертись,
але для мене оце важке на поверх четвертий сходження
для того лиш аби напитись на дурняка і нажертись.
За годину кличу тебе до танцю, хоч ноги й не тримають,
від хилитання штормить, бо завелика для мене амплітуда...
Тішся, що маєш бодай такого, подруги – ніяких не мають,
хоч тішитись, власне, нічим – я ж іще та паскуда!
Гикаю, наповнюючи кімнату утробними звуками,
гості від огиди перестають співати,
я, щоб покінчити з душевними муками,
просто на тебе починаю блювати...**

врахуйте...

**Ви наділи імпортну краватку.
Ви мені купили шоколадку.
Запропонували променад...
Шоколадку я умить зжувала,
А краватка мене дратувала.
І тому останнє – це навряд.**

**Ви у очі не дивились зовсім.
Ви краватку смикнули невдовзі –
Ви були розгнівані без меж...
Ну не хочу Вас я, ну не хочу!
А от шоколадки їм охоче.
Вибачатися не хочу теж.
(Людмила Гнатюк,
“Ви наділи імпортну краватку”)**

**Як не надівали б Ви краватки,
Кілограмами купляли шоколадки,
Я б погодилась на променад...
Перший раз, можливо, й неохоче,
Та як Ви би подивились ніжно в очі,
То на другий раз відмовила б навряд.**

**Я б себе комфортно почувала,
Ми б гуляли і гуляли, і гуляли,
Я б жувала і жувала, і жувала...
Лиш би не кінчався шоколад.
А як Ви б мене легесенько обняли,
І сорочку українську з себе зняли
Та сказали, що кохаєте без меж,
Я тихенько прошептала би: я теж...**

ще не все втрачено

Маріхуана навіває спокій,
Мов стюардеса кличе у політ.
Перед тобою світ такий широкий
І час , чомусь, пришвидшив дико хід,
Ти батарею обнімаєш сміло...
 (Юрій Заруцький,
 “Маріхуана навіває спокій”)

...В ребро цілуєш ніжно батарею,
Бо не знаходиш де ж у неї губи...
Готовий навіть йти у ліжко з нею,
Та їй, гарячій, ти чомусь не любий.

Якби вона уміла говорити,
Тобі порадила б, як рідна мати:
“Покинь, синочку, коноплю курити,
Ще, може, жінку зможеш обійняти”.

осліплена

Я – крик вночі.
Вода в пустелі,
Я – чорт в печі,
мороз на стелі,
лічильник Геймера
і вибух гейзера.
Я досі літаю у сні.
Я – світло в твоєму вікні.
(Лариса Коваль,
“Осліпили мене “Близнюки””)

Я – пісня радісна твоя,
я – лісова казкова мавка,
я – підколодная змія,
я – псина, що цілу ніч гавка.
Я – чорт в печі. Я – теща зла,
що їсть свою невістку їдьма,
я – заздрість чорна, як кагла,
я – люта конотопська відьма...
Ніде на світі не знайти
такої ще, як я, сволоти!
Гадаю, розумієш ти –
таке про себе намолоти
можливо виключно у сні...
Я – світло у твоїм вікні!
Прости мені...
Ти знаєш добре, що не звір я
І що це все через сузір'я...

Я ГОТОВИЙ НА ВСІ СТО!

Не приїду... Приїжджай! Побачиш,
І почувеш, і відчуєш глибину...
Може, засмієшся і заплачеш.
Я побіля тебе не засну!..
(Микола Дмитренко,
“Не приїду...”)

Приїжджай! Давно тебе не бачив.
А мені за мій приїзд прости!
Я собі ще й досі не пробачив,
І себе продовжую клясти...

Знай, тепер у мене все в порядку,
Тож тебе чекаю з дня на день!
Ярсагумби посадив велику грядку,
Є віагра, є імпаза та женьшень...

Обіцяю, що відчуєш і побачиш
І почувеш незрівнянну глибину...
З радості, можливо, і заплачеш...
Я ж побіля тебе не засну!

справжня причина не обрання...

**Мене не оберуть за президента,
Бо маю серце, не зажерлий рот...
(Микола Дмитренко,
“Мене не оберуть...”)**

**У мене шансу жодного немає,
Хоч маю серце, не зажерлий рот,
Та виборець про це, мабуть, не знає, –
У нас такий затурканий народ.**

**Завжди собі непотріб обирає,
А потім кається: “Які ж бо ми дурні!
Таж президент лише про себе дбає,
Ну, а про нас, нещасних, звісно – ні”.**

**...А час летить. Гінці від претендента
Олії, крупи й горілки несуть...
Тож виборці вже знов за президента,
Мене, сердечного, мабуть, не оберуть.**

**Мій друг на це окрему думку має:
“Людська тут ні до чого біднота.
Тебе, Миколо, виборець не знає,
Бо хто ж твої поезії чита?”**

...цілуй мене, цілуй мене, то є цілком безпечно

**Зацілуй мене п'яно, коханко,
Скільки, жіночко, матимеш сил.
Хочеш – вдень, хочеш – ввечері, зранку,
Щоб злетів я, не маючи крил.
(Георгій Шмицький.
“Зацілуй мене...”)**

**Зацілуй мене люто, кобіто,
Покусай, як страшний крокодил,
Щоб ні йти, ні, тим паче, летіти
Я від тебе не мав уже сил.**

**Чимось змаж ті укуси, коханко,
А найглибші із них – залижи,
На 103 не дзвони спозаранку
І нікому про це не кажи.**

**Поживу, може, й тиждень у тебе,
Хоч у мене є дім і сім'я,
Та боятись, коханко, не треба, –
Не шукатиме жінка моя,
Бо дружина чудова та мати
І кохає безмежно мене,
Тож, як тільки повернусь до хати,
Приголубить і... не прожене.**

базіка...

Був Київ, – немов Ташкент.
В цей день на початку серпня,
Жагою ми спалені вщент!–
Кохались, стогнали, терпли...
І я вже не міг знайти
В буйстві цього потоку,
Де починаєшся ти?
З якого боку?

(Віктор Женченко,
“Був Київ”)

Був Київ. І серпень жаркий...
Любилися ми до упаду.
Тож я, ще коханець кріпкий,
І спереду брав тебе й ззаду...

Хоч терпла й стогнала ти,
Та я чомусь того не слухав
І вперто старався ввійти
У тебе крізь ніс та вухо...

Й не тільки... Інакше не міг...

Хоч певен, що ти будеш плакати,
Я все ж таки, курам на сміх,
Наваживсь про це розпатякати...

...Шаленство і буйство – байки.
Я вигдавав всі ці моменти.
Ти ж знаєш, такі балачки
Ведуть лиш старі імпотенти....

і якби не боявсь...

Де та Львівщина,
Де та Вижниця...
А тут – дівчина,
Диво-лижниця.
Мчить за глісером,
Мчить затокою.
Погляд – бісером.
З поволокою.

Викрутасами
Викаблучує.
Хлопців-красенів
Всіх засмучує.
 (Дмитро Шупта,
 “Де та Львівщина...”

Диво-лижниця
Може, з Близниці
Чи з Донеччини,
Чернівеччини...
Мчить за глісером
Вперед спиною.
Погляд бісером.
Задничиною
Так викручує,
Що засмучує
Хлопців-красенів
Викрутасами.
Я ж стою собі,
Не сумуючи,
Викаблучування
Римуючи...
І якби не боявсь
За крижі,

**Став би хутко
На водні лижі...
І, як вітер,
Помчав затокою
За тим поглядом
З поволокою...**

приручення волоцюги без крику і благань

Кричу, благаю, плачу – не приходить...

І вже коли доходжу до проклять,

Воно у слові хтиво верховодить:

– А я ходило з іншими гулять!..

(Леонід Горlach,

“Натхнення ”)

Нахабне, капосне воно

(Коли клянущ, то зву г...о),

Мене уперто не тримається,

А десь собі хтозна з ким шляється!...

Та я тепер вже без плачу,

Його до себе приручу, –

Як тільки десь гайне гулять,

Почну відразу із проклять.

перевиховання блудного мужа борщем

**Поцілував дружину прямо в борщ.
Я все кохання ложкою поміряв.
До квасолини виміряв.**

І що ж?

**Побільшало і вірності, і віри.
Все вилизав до краплі, до знемож...**

**(Анатолій Горбівненко,
“Поцілував дружину”)**

**Поцілував дружину спершу в борщ,
Тоді поцілував її в котлету,
Старанно посуд вилизав.**

І що ж

Тоді прийшло у голову поету?

**Що жінка страви отакі смачні,
Які я з'їв до крихти, до знемоги,
Не готувала б на обід мені,
Якби увечері з кимсь наставляла роги.**

**А ще собі подумав, що спромож
Обрізати подружніх зрад вервечку,
Бо маючи такі котлети й борщ,
Втрачають сенс й мої стрибки у гречку...**

та мені не до того

Візьму і заримую
слів рядок,
навчуся мовного
порядку...
Хто докопає
у селі ставок
і вичистить
від пирію
садову грядку?
(Григорій Діхтяренко,
“Віднаходжу свій день”)

Ставок в селі
вже більше
не копаю,
і хоч в саду у пиріях
грядки,
я іншу добру справу
починаю –
учусь слова вкладати
у рядки...
Порядок мовний –
ось моя задача,
труджусь, як бджілка,
і не ходжу до дівок!
Ну, а якщо купатися
хтось хоче, –
лопату в руки
й гайда на ставок...
Із пирієм проблем також
немає,
сам виріс,
сам, прийде пора,
згниє.

**Хоча для того,
аби вичистити грядку,
у мене, хоч й старенька,
мати є!**

**Отож, хай смика
бур'яни в садочку,
хай розробля свій
негнучкий хребет,
і тішиться, що
з любого синочка
із дня на день
проклянується
поет...**

глушмани!

**Голубка радісно воркує,
Лопоче крилами здаля.
Її чомусь ніхто не чує –
Вона ж сердечна тягне “ля”.
 (Марія Воробець,
 “Голубка радісно воркує”)**

**Ви що, поглухли раптом всі !
Не чуєте – голубка “сі”
Старанно тягне звіддаля,
А перед “сі ” тягнула “ля ”?!**

**Таж навіть тлустий бегемот
Й той дослухається до нот!..
Що за народ?**

про очі голови і не лише...

**...На епікарді – рани, рани, як рови.
І все біліші скроні голови.**

**(Нестор Чир,
“До пані Ліни”)**

**Вже не здолати і низький поріг,
Коли риплять-скриплять коліна ніг.
Позбутися важких нелегко мук,
Якщо болять скажено лікті рук.**

**Забути треба й про мілкі рови,
Як бачать кепсько очі голови.
Коли заснути важко уночі,
То краще залишатись на печі
І слухати вухами голови
Погуцькування передранішнє сови...**

прикра забудькуватість

У жаб радикуліту не буває:

Така їх доля булькати в болоті.

(Анатолій Горбівненко,

“У жаб радикуліту не буває”)

В курей апендициту не буває,

Інсульт шпаків й синичок обмина,

Комар проблем із гландами не має,

А геморой не домордовує слона...

Подібних знань іще чимало маю,

(Збирав по крихті їх багато літ!)

Але чомусь ніяк не пригадаю

Чи в слимаків бува радикуліт?

важливі дізнавання

День сьогодні не пройшов даремно:
я дізнавсь, що весною народжені діти
не в'ють на деревах гнізда
і з шести років ходять до школи...
Це важливо...

(Роман Лаврентій,
“День сьогодні не пройшов...”)

А якщо цьогоріч зможу дізнатись
бо це важливо, таке:
чому восени народжені діти
не відлітають у вирій
і чому школярі, що вчать десять літ
іноземні мови,
після закінчення школи
в отих мовах
ні бе, ні ме, ні кукуріку?—
Значить цей рік для мене не пройшов,
перепрошую, не минув даремно...

люта любов

Голюсіньку, як вишеньку, чужу
Візьму в уста – гірчинки не почую
Як сука цуценятко, обцілую.
О Господи, простіше – оближу,
Тебе, немов дитя своє люблю.
Із примхами і зрадами приймаю...
(Григорій Лютий,
“Голюсіньку, як вишеньку...”)

**Ти зрадниця розпусна і свинюка!
Та я тебе бажаю цілувати,
І облизавши з ніг до вух, як сука,
Готовий у свою пащеку брати...**

**І ти, голісінька, не видайся гіркою!
Як костомаху пес, тебе жадаю,
Без тебе я не знаю супокою
І як дитя, без цицьки, пропадаю...**

**Вилизую тебе, бо так кохаю,
Як журавлицю юний журавель,
Тому і зради всі тобі прощаю.**

О Господи, помилуй! Твій кобель...

є ще порох в порохівницях!

**Ходи сюди. Любов свою приклич.
Ходи сюди – й нічого більш не треба,
Уже он вечір – пишний, як павич,
Розкинув хвіст зірчастий на півнеба.**

**Не говори – любитися могли б.
Приходь у сни. І цього, милий, досить.
(Людмила Тараненко,
“Приходь у сни”)**

**Ходи сюди! Прошу тебе, ходи.
Ходи скоріш. Падуть вже зорі з неба.
Ходи – лише на ніч, не назавжди,
Ходи сюди, мені тебе так треба.**

**Ходи сюди, прошу я знову й знов,
Просто приходь і цього більш, ніж досить.
Не говори ні слова про любов,
Але приходь, ти ж чуєш – жінка просить?**

**Приходь, коханий, разом поспимо,
Ти з правого, як завжди, ляжеш боку,
А як прокинемось ранесенько, то мо',
Згадаємо, що ще живі, нівроку!..**

ранок

Несуттєво бавлячись клаксонами,
Шибуршать по місту “опелі”.
Лоджії з вологими кальсонами
Розпустили тіні до землі.
Відбулися світові новини,
Відригнулись тихо біляші...
Це ободинадцята година,
Неповторний дотик до душі.
(Віра Балдинюк,
“Несуттєво бавлячись клаксонами”)

Лоджії з мокрими майтками і кальсонами...
88-літній претсья в президенти Патагонії...
“Опелі” тужливо зойкають клаксонами...
Впіймали смертельно отруйну рибу в Японії...
Виповзає зграя невмитих бомжів з підвалу...
Продають радіоактивні гриби з Маневичів...
Депутати прийняли дурнувату ухвалу...
Множиться число безпритульних собакевичів...
Чергова дивна – із печерного суду – новина...
Блює студентик від самої згадки про біляші...
Вівторок. Сонячно. Обнапіводинадцята година...
Моя поезія – чим не “безсмертний дотик до душі!?”

поза конкуренцією

Ніч розсипле зорі над моїм селом,
І замовкне птаство над малим ставком.
Я співати буду пісеньку весни,
Скинеться рибина, аж підуть круги.
(Марія Турчин,
“Ніч розсипле зорі...”)

Лиш замовкне птаство над малим ставком
І засяють зорі над моїм селом,
Вмить не стане чути співу солов'я,
Бо почну співати над ставочком я.

Заспіваю пісню голосну таку,
Що втечуть у нори раки у ставку,
У гіллі заплачуть заздрісно дрозди
Й кожна друга риба вистрибне з води...

А погаснуть зорі над моїм селом,
Як не прислухайся – над малим ставком –
Ані жаб не вчуєш, ані солов'я,
Бо всіх конкурентів розігнала я...

пиСучі діти...

(відкриті листи, репліки, відгуки...)

ЛИСТ ДО ПОЕТА

Тета Параска
ще і нині моцна
нівроку.
Хоч розміняла дев'ятий десяток
свого життя,
але чвертка абсенту
і досі для неї не межа.
Видно, знає жінка,
чого боїться
баба з косою.
 (Володимир Гросевич,
 “Тета Параска”)

Файнюсінький вуйку Влодку!
Будете такі ласкаві
і спитайтесь в Параски:
тета ту чвертку
видуває за раз
чи за день?
П'є натщесерце
чи як попоїсть?
Чи цмулить
зелену скаженівку
на ніч?
І чи можна
оту абсенту,
як полин не зародить,
замінити самогоном
на калгані?

З повагою,

тета Юлька, баба Каська
та стрійна Мілька

годі уторопати

Усе добро залишу ближньому,
бо все, що маю, — сотворив не я.
(Ярослав Ткачівський.
“Володар дум”)

Заберу на той світ багато...
(Ярослав Ткачівський.
“Заберу на той світ багато”)

Хотів би вчути на таке одвіт:
Усе добро залишиш ближньому
чи візьмеш на той світ?

Бо годі уторопати,
мій друже сивий:
Де ти лукавиш,
де правдивий?

...бо мені не все одно

**Вечір з Віднем у вальсах Моцарта.
Може, й музика для небес.
Та всерівно додому хочеться
В царство соняхів золоте.
(Богдан Дичук,
“Відень”)**

**Я питаю, Богдане, не гнівно,
Те, що хочу спитати давно:
А твоє поетичне ВСЕ РІВНО,
Це не калька із ВСЁ РАВНО?**

страшилка

Посніда балкою дорога,
Селом одним, або двома –
І все. І вашого – нічого.
Скінчилось ваше і нема...

(Павло Вольвач.

“Посніда балкою дорога”)

Біда страшніша, ніж чума! –
Поснідало якесь шосе
Селом одним чи кількома...
Залишився лиш дід. І все!

А звали дідуся Павлом.
В глибокій балці, за селом
З корівкою сховався дід...
Але дорога – на обід –
І балку з’їла, і Павла
І вдаль помчала, як стріла...

А хто ж корівоньку пасе
Десь далеченько від шосе?
І хто їй косить еспарцет?..
Для вас, гадаю, не секрет.

ДЗВЕНЯЧІ БУБНИ...

ти приносив мені своє серце
на срібнім тарелі
і тобі били дзвони й дзвеніли литаври...
(Ніна Кур'ята. З вірша без розділових
знаків “Ти приносив мені...”)

може він і приносив вам серце
на срібнім тарелі
не знаю
і йому били дзвони при тому
можливо і били
але в те що тоді ще *дзвеніли* литаври*
гучні барабани
(гуркочучі діжки)
або ж тулумбаси
у таку чудасію хоч вбийте не вірю
й повірити звісно не можу...

* литавра – ударний музичний інструмент, що має форму півкулі, отвір якої
затягнутий шкірою; різновид барабана...

“Полки звелись, Виходять в бій, І чути б'є важка литавра” (А. Малишко)

ВІДПОВІДЬ СТАТЕЧНИМ ЗБОЧЕНЦЯМ

Статечний клен скида вбрання зелене

І шепче до берізки: – Ти на мене

Лиш подивись, не бійся, я ж бо знаю,

Що й голяком красиво виглядаю!

Ну, а в берізки, що зростала близько

Вже теж під вітром оголилось тіло,

І вся вона – ну сказано дівчисько! –

Зіщулилась і з сорому тремтіла.

(Віктор Соколов,

“Статечний клен...”)

Як хто, не відаю, але я так міркую:

Статечному таки чогось бракує...

Ну, а берізка, те оголене дівчисько,

Що біля голяка стояло близько,

Повинно би презирливо скривитись

Й сказати: “Тьху, було б на що дивитись!”

пиСучі діти...

Бог проковтнув мене,
Як велика ненажерлива рибина.

Бог виплюнув мене
Зі своїх думок.

Від мене залишилась
Шкіра, натягнута на стравохід.
(дуже юна Олеся Сандига,
“Бог проковтнув мене”)

І добре зробив,
Хоч і не до кінця!

Мав би, виплюнувши,
Ще й розтерти.

Аби не розрізнити –
Де шкіра, а де стравохід...

Може, тоді інші пиСучі діти,
Пам'ятали б про заповіді Його...

прикладні вірші

як боронитись від ведмедя

**Коли ведмідь до тебе йде,
То значить смерть твоя гряде.
В штани негайно наклади,
Й лягай собі коло води.**

**Ведмідь тихенько підійде,
Понюха, плюне і піде.**

**Піде ведмедик догори,
А ти в ріці штани пери,
Пери штани, намилуй зад,
Як вернеться ведмідь назад,
Хапай у руки гострий ніж
Й хвоста ведмедеві відріж.**

**Ведмідь від сорому втече.
Ти ж мокрі портки на плече
Клади й додому мчи, як птах,
З цим віршенятком на вустах.**

як перемогти ведмедя

Як ухопив ведмідь за ніс,
Ведмедеві в печінку вріж.
Від болю він зігнеться враз,
А ти йому ще в морду вмаж!

Ведмідь побитий дремене.
Його сам чорт не здожене,
А ти, хоча зі страху зблід,
Відважно ... плюнь йому услід.

І навздогін ще й крикни так:
“Щоб не лупив тебе усяк,
Моя порадонька така –
Завжди на поміч клич Клічка.
Хоч проти мене, бачить Бог,
Клічків замало обидвох,
Отож, коли ідеш на Ви,
То ще і Усіка зови”.

Якщо ти, друже, не здурів,
То не ходи до докторів,
Сечею змаж подертий ніс
І вже за тиждень підеш в ліс.

Лиш не журись, бо то пусте.
Як ніс твій криво приросте,
Бо ж міг, козаче, з лісу ти
Без носа взагалі прийти...

пісні:

казала мені мати

(жартівлива перелицьовка з української народної пісні)

**Казала мені мати:
Вночі йти в січку...спати.
Хоч дуже я хотіла,
До ранку дотерпіла.**

**Я витримала нічку
І не сходила в січку,
Якби була сходила,
Січка б з цебром поплила.**

**Поплила би до річки,
Корівонька без січки
На тріску б в стайні всохла,
А в річці риба здохла.**

**Щоби була здорова
Й доїлася корова,
Тепер я в жодну нічку,
Вночі не ходжу в січку.**

**Щоби водилась рибка
Велика і маленька,
Вночі не ходжу в січку,
Хоч дозволяє ненька.**

величезна насолода

(туристична пісня із запозиченим із стрілецької пісні мотивом, словами і наголосами)

Величезна насолода,
Раз, два, три,
Йти в Сплаї із Осмолоди
Раз, два, три.
Під дощем без перестанку
Аж із вечора до ранку,
Раз, два, раз, два,
Раз, два, три.

А ще більша насолода,
Раз, два, три,
Йти з Сплаїв дло Осмолоди,
Раз, два, три,
Під суцільні блискавиці,
Як гілляки б'ють по пиці,
Раз, два, раз, два,
Раз, два, три.

Величезна насолода,
Раз, два, три,
Пекти шашлик в Осмолоді,
Раз, два, три,
Тоді їсти його ласо,
Замість перти в Сплаї м'ясо,
Раз, два, раз, два,
Раз, два, три.

Але справжні кавальєро,
Раз, два, три,
Печуть шашлик у Сплаєро,
Раз, два, три,
Тоді їдять його ласо,
Запивають шнапсом м'ясо
Раз, два, раз, два,
Раз, два, три.

Величезна насолода,
Раз, два, три,
Коли сниться Осмолода,
Раз, два, три,
Де ти вранці на зарінку
Обнімаєш чужу жінку,
Раз, два, раз, два,
Раз, два, три.

Але більша насолода,
Раз, два, три,
Коли ти десь в Осмолоді,
Раз, два, три,
В оборозі на зарінку
Обнімаєш власну жінку,
Раз, два, раз, два,
Раз, два, три.

Величезна насолода,
Раз, два, три,
Коли в гості з Осмолоди,
Раз, два, три,
Приїжджають нові друзі
Й ті, що були при Союзі,
Раз, два, раз, два,
Раз, два, три.

А ще більша насолода,
Раз, два, три,
Коли друзі з Осмолоди,
Раз, два, три,
Що гуляти добре вміють,
Ніч співали, і не піють,
Раз, два, раз, два,
Раз, два, три.

Величезна насолода,
Раз, два, три,
Як пришельці з Осмолоди,
Раз, два, три,
Що всю ніч були в дорозі,
Сплять на сіні, на підлозі,

**Раз, два, раз, два,
Раз, два, три.**

**А ще більша насолода,
Раз, два, три,
Коли друзі з Осмолоди,
Раз, два, три,
Дуже добрий настрій мають
І цю пісеньку співають,
Раз, два, раз, два,
Раз, два, три.**

післямова

Народився в с. Довжка Калуського району. А мешкаю в Калуші з 1968 року, куди переїхав з Донбасу, де скуштував шахтарського хліба.

Освіта – вища. Працював на різних робітничих, інженерних, творчих, та державних посадах.

У 1989-1991 роках – постійний учасник антикомуністичних мітингів у Калуші та за його межами.

Член першого Крайового Проводу Руху, співголова у його першій міжрайонній структурі, очільник (два терміни) першого міськрайонного Товариства української мови.

Делегат Установчої конференції Товариства української мови, Установчого з'їду Руху та першого з'їду письменників України...

Тричі обирався до рад – один раз до міської, двічі до обласної.

Нагороджений відзнакою “За заслуги перед Прикарпаттям”.

Член Національної спілки письменників України.

Критики мене обминають. Причина – банальна. Книжки, через обмежений наклад, за межі області потрапляють рідко, на Прикарпатті критиків майже нема, а ті, що є, завзято підносять до небес один одного та поетів, які їм похвальні опуси замовляють...

Є, правда, кілька винятків – вельми позитивно про мої писання відгукнулись два завідувачі відділами львівського журналу “Дзвін” – Іван Сварник і Роман Дідула та троє киян: критик Юрій Цеков, гумористи Іван Сочивець і Олег Черногуз...

Друкувався в найпрестижніших часописах (“Вітчиза”, “Дзвін”, “Прапор”, “Україна”, “Перець”, “Веселий ярмарок”...), дещо перекладено на російську, білоруську та угорську мови.

Багато разів (в часи Кучми) сатиричні вірші звучали по всесвітній україномовній службі радіо “Свобода” (виключно з Праги).

Найкращими моїми читачами є калуська влада. Владці зачитують книжки до дірок, шукаючи серед “героїв” собі подібних. Подейкують, що інколи це їм вдається. Підозрюю, що вони з нетерпінням чекають виходу в світ цієї збірки.

Але мушу попередити своїх шанувальників: в ній шукати (впізнавати) себе – даремна трата часу... доведеться зачекати до виходу сатиричного роману “Почечуйськ”. Там, гляди, щось та й знайдеться...

автор

ЗМІСТ

щось на кшталт передмови	3
оверкова сім'я.....	5
ведмежий вальс.....	7
гордість не без удівлення.....	113
п'ята хвалебна пісня.....	138
інквізиція	141
пиСучі діти.....	180
прикладні вірші (поради).....	189
пісні	190
післямова	194

ігор гаврилюк

в очікуванні смайла

(пиСучі діти)

«Писаний Камінь»

Косів

2015

редактори:	любов гаврилюк, оксана табачук
коректор	любов гаврилюк
фотографії	автор
художнє оформлення	соломія гаврилюк
консультант	олеся гаврилюк

Видрукувано в ПП «Писаний Камінь»
Свідоцтво Держ. реєстру: серія ІФ, № 44
Івано-Франківська обл., м. Косів,
вул. Незалежності, 28.
Тел-факс: 2-24-91
E-mail: Evrika-pk@ukr.net

Підписано до друку 02.11.15. Формат 60х84\16. Папір офсетний.
Друк офсетний. Умов. друк. арк. 11,45. Обл.-вид. арк. 3,06.
Тираж 1000 прим. Замовне 426.

Мною написано і видано 23 збірки – 11 для дітей та 12 для дорослих.

Для дітей: “вірші для солошки”, “загадки” (дві збірки), “сестрички-україночки”, “лікарські рослини”, “брати наші... великі та маленькі”, “сестрички-україночки” (вибране), “хвалилися окуні”, “наші пернаті друзі”, “хто вночі свистить у ніс?” та “казки-розмальовки”.

Для дорослих: “вчений нянь”, “пунктуація кохання”, “малі діти – великий клопіт”, “збираниця”. “новітня історія України” (віршована, в трьох томах), “і кому ж то Президента вдалось подоїти?”, “шпичаки”, “вербові тріолети”, “прикарпатські браконьєри” і “в очікуванні смайла” (пиСучі діти).

В половині перелічених книжок для дорослих – більшість творів пародії на вірші лауреатів літературних премій. Не бракує там й пародій на поезії лавреатів Шевченківської премії...

Написаний і ще не виданий сатиричний роман у віршах та фейлетонах “почечуйськ”.

Ото і весь доробок.